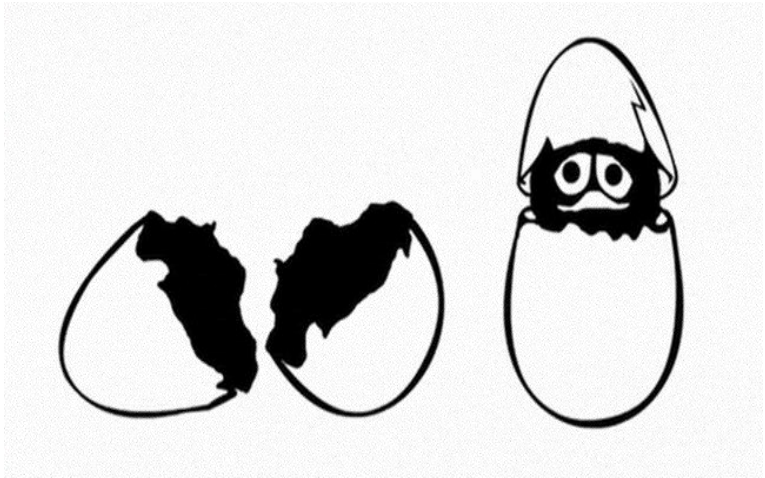

BLJEŠTAVILO SJAJA - IRONIJA JAJA

Domoljubno izdanje, By Galvanizator, 2023.

PREDUJAM	2
SLIKOPISJE	6
TRAUME IZ DJETINJSTVA.....	7
ZNANJE I IMANJE.....	8
INFLUENCA VULGARIS.....	11
NIKAD VIĐENO NEVIĐENO.....	12
DIVOTA ŽIVOTA.....	14
ISTRAŽNE RADNJE.....	16
SVRHA S VRHA.....	18
ŠEGRT VSS	20
VELIKA NUŽDA.....	21
ZAVJETRINE.....	23
PJESMOVIJEK.....	47
POKER FEJS.....	56
SJAJ U TAMI.....	60
SAKRAMENT POTVRDE.....	65
NOVO NOVONORMALNO.....	68
MEŠTAR OD JAJA	70
POROĐAJNE MUKE.....	71
OTKIĆE FENOMENA.....	73
NOVI POREDAK.....	77
RENASANSNI KRČMAR	79
RAČUN BEZ KRČMARA.....	80
KRČMAROVA KRČMA.....	84
KRČMA KRČMARU.....	87
BADEN BADEN	90

PREDUJAM

Napisati knjigu nije baš lako k'o perce.

Potrebna je snažna volja, određeno vrijeme, i naravno, ponešto iskustva.

Pa evo, djelo je pred vama.

Naše malo debatno društvo se nedjeljom, već godinama, sastaje na uglavnom jednom te istom mjestu. Puno je tu prazne, tek tako da se priča, priče.

I uvijek netko nešto ustvrdi što se drugima ne čini realnim. Uobičajeno, ja uvijek naglašavam da je ovdje uvijek i samo tu gdje gdje sada jesmo i da sve u životu ovisi baš o tome pa tako ja uvijek ispadnem glavni pobornik sveprisutne „relativnosti“.

Zbog toga, nekakvog zajedničkog zaključka nikad nema, osim zaključka da je sve relativno pa i zaključak.

Vidite, kod nas vlada relativna sloboda mišljenja uz relativno međusobno uvažavanje. I gotovo o svemu što vidimo, imamo poprilično različita mišljenja i vjerujemo ili ne vjerujemo u različite, kako bi rekli, znanstvene dokaze neke teorije.

Naravno, svaka teorija je samo nečija teorija, bila ona znanstvena ili bilo kakva druga. Pa, svi se mi, svaki dan, pitamo i odgovaramo, slušamo i pričamo, sudimo i donosimo rješenja, kreiramo pravila i na kraju izvršavamo zadatke i sve to na temelju naših vlastitih zaključaka da je nešto baš takvo kako nam se „čini da je“ i u što svaki od nas vjeruje.

Danas, svatko može otići na Wikipediju ili nekakav portal i tamo pronaći nekakve informacije. Međutim, taj je virtualni svijet uglavnom prožet raznim copy-paste mudrolijama s kojima se možemo složiti, a onda, te zaključke koristiti kao svoje argumente u uvjeravanju ljudi o istinitosti ili zabludi neke teorije.

I zaista, neki vjeruju da su tako naučili nešto i to nazivaju svojim znanjem iako su ta naučena znanja nečija tuđa isključiva znanja, najčešćenečije tvrdnje bez preispitivanja.

To meni nije dovoljno i tako sam, vjerojatno, u zadnje vrijeme, istražujući sve i svašta pročitao više tuđih mudrolija nego u cijelom svom dotadašnjem životu i shvatio sam da je samo ono znanje koje sam stekao iz vlastitog iskustva jedino moje stvarno znanje.

Ostalo su samo moja vjerovanja ili ne vjerovanja u tvrdnje i pretpostavke koje je netko drugi zapisao. Iz toga sam razloga postao sklon sve manje pridavati posebnu pažnju pojmu „znati“, jer vjerujem da je „razumijevanje“, a ne „znanje“ ono što čini razliku među ljudima. Jednostavno je, ne kažemo da netko zna neku situaciju već da razumije situaciju.

Razumijevanje tako isključuje isključivost i dogmu i uvijek predstavlja promjenu nekog uvjerenja. I tek kad čovjek uistinu to shvati, on se počinje izražavati sa što je moguće manje vlastite isključivosti, jer, jednostavno je, ljudi ne trpe kad ih se uvjerava u neke tvrdnje ili u ispravnost nekog zaključka bez da to uistinu razumiju.

Svi mi, apsolutno svi, po svojoj prirodi, težimo stvari što više razumjeti a ne znati.

I eto problema!

Kad vjerujemo da nešto jako dobro razumijemo, onda na to očito više ne obraćamo pažnju.

Mislimo da smo to savladali i da su stvari iza nas. Ali, zasigurno nismo, jer, jednostavno ne možemo nikada stvari do kraja stvari razumjeti zato jer se stvarnost svaki trenutak mijenja. Zato je kontinuirano obraćanje pažnje, fokusiranost na nešto što pokušavamo shvatiti najveći smisao opažaja, odnosno, percepcije onoga što uistinu „je“.

To je i glavni problem stvaranja i objavljivanja sadržaja koji pišem i objavljujem na svom Galvanizator blogu.

Naime, namjerna rascjepkanost sadržaja kroz kratke objave pruža čitateljima ciljane informacije jer ih je tako laše i brže čitanjem progutati.

Ali, to ne može, u potpunosti, privući pažnju na ukupni smisao sadržaja pa sam zbog toga sam razne teme u raznim objavama u različitim kategorijama, nakon više od tri godine blogiranja napokon sistematizirao u veća i opsežnija djela. Jedno je i ovo pred vama.

Ovo djelo je inspirirano iskustvom stečenim kroz sve ove godine mog blogiranja. Naime, što sam više obraćao pažnju na reakcije ljudi na moje i na druge mudrolije u blog objavama, to su me komentari čitatelja sve više podsjećali na riječi malog crnog pileta iz crtića iz djetinjstva, a koje u svakoj situaciji kmeči: „to je prava pravcata nepravda“.

Ironično je, ali i jasno vidljivo to da neke ljude nije uopće briga zašto kmeče, već im je važno da mogu negdje kmečati.

Ovo djelo je posvećeno tome, ono je čista ironija.

Vaš Galvanizator.

SLIKOPISJE

U ovo vrijeme, rodio se junak ove priče.

I kao što i priliči, dobio je svoj izvod iz matične knjige rođenih, rodni list, osobni identifikacijski broj, domovnicu, jedinstveni QR kod i na kraju ime.

Nazvali su ga OK.

TRAUME IZ DJETINJSTVA

Mali OK je bio jako sladak.

Bio je pažen i mažen, a kad bi on svoje rođene roditelje pogledao svojim velikim očima oni nisu mogli odbiti ni jednu njegovu molbu.

Mama mu je, svakodnevno, umjesto gotovih bljutavo zdravih dječjih papica iz Lidla, za doručak i večeru, mutila smuti od jedne zdravo špricane jabuke iz Konzuma, dodavši u nju malo bijelog konzumnog šećera, isto iz Konzuma.

OK se davio u ukusnim slatkim Konzum smutijima svaki dan po nekoliko puta, pretjerivao je, pa se njegova, medicinski osvještена, mama zabrinula za njegovo buduće zdravstveno stanje.

Jednom mu je prilikom, na preporuku najbolje frendice i susjede Ruže iz Like, pripremila kašu od jabuka kupljenih od te iste susjede Ruže iz Like. Ali, taj smuti je bio toliko kiseo da ga OK nije htio ni pogledati, pa su jabuke iz Like završile u kanti za odlaganje i odvajanje glomaznog otpada.

Bila je to dobra odluka, ispostavilo se, a kasnije je i znanstveno dokazano da baš jabuke iz Konzuma najbolje potiču lučenje hormona zaslužnog za znatiželju i razvoj kritičkog uma.

Imao je sreće što je imao takvu majku, koja je, htjela ne htjela, obilježila njegovu buduću karijeru. Svakodnevno pijući Konzum smutije, OK je postajao sve znatiželjniji i pametniji.

Već je u vrtiću proučavao Svemir. Kasnije je u jednom intrvjuu objasnio da je to činio jer mu je, sve oko njega, izgledalo veliko i prilično daleko, a ipak sve je bilo sitno i tako blizu. Sa pet navršenih godina je znao čitati, pisati i govoriti na 3 strana i jednom domaćem jeziku.

Uz to je svakodnevno, kao opčinjen, gledao RTL direkt koji je uglavnom obrađivao znanstvene teme. To ga je toliko šprajcalo da je poželio istovremeno na jednom te istom televizoru gledati 8 različitih RTL direkta odjednom.

Jednom zgodom je iz čiste znatiželje upitao oca, često na službenom putu, kako da to izvede, a ovaj mu je, uobičajeno grubim tonom odbrusio da to jednostavno nije moguće.

Mama je, uobičajeno, stala u obranu svoga sinčića poručivši ocu da ne bude tako kočoperan i da pusti dijete da mašta dok je još dijete.

Na kraju su se žestoko posvađali što je ostavilo dubok i neizbrisiv trag u njegovoj psihi, smjer i putokaz njegove budućnosti. Pomogao mu je da izrazi sam sebe i razvije svoje sposobnosti do maksimuma.

ZNANJE I IMANJE

Dakle, ponukan traumatičnim iskustvom žustre razmjene mišljenja njegovih roditelja, OK je odlučio istražiti uzroke naočigled vidljivih posljedica toga događaja.

U tu je svrhu kreirao svoju prvu istraživačku datoteku i u nju upisao rezultate svog prvog istraživanja. Na temelju vidno slušne hipoteze o traumi zapisao je: „kad se ljudi svađaju i čašama gađaju, kad galame, glasno zборе, nemam pojma što govore“.

Nakon toga je poznatom, traumom induciranom metodom dedukcije, izveo niz drugih zaključaka, a jedan od njih je: „na daljinskom gumb crveni, znači samo jao meni, jer kada ga mama stisne, nitko više ni da pisne“.

Bio je ponosan na svoje rezultate, a onda je, čitajući o velikom, prerano preminulom znanstveniku Paulu Brajtneru i njegovim otkrićima o trodiobi moguće vjerojatnosti, odlučio završiti njegovo nesvršeno cjeloživotno istraživanje.

Koristeći tablični kalkulator izveo je cijeli niz novih diferenciranih jednažbi, te je svoje teoreme uskladio sa njegovim, dotada, poznatim znanstvenim saznanjima. Otkrio je da u ishodištu svega leži prirodni paradoks, u čijem ishodištu leži teza: „sve sa svime ima veze, iako je to bez veze“.

To je objavio na društvenim mrežama i tako pokrenuo niz pitanja i rasprava u akademskoj zajednici. Na kraju su se razni biolozi, ontolozi, politolozi, otorinoralingolozi, ezofagogastroduodenoskopolozi, kozmolozi, parazitolozi, bakteriolozi, virusolozi, psihijatrolzi i epidemiolozi, jednoglasno složili da je prvi na svijetu uspio empirijski dokazati relativnost teorije relativnosti.

Proučavajući sadržaj i semantiku tih dokaza neki su izvlačili svoje zakone i zasluge pripisivali samima sebi.

Na primjer, Žan Mišel Dokusto je plagirao zakon tupana koji kaže: „u dnevnoj sobi ne možeš glavom lupiti luster u kupaonici“ a poznata je i Deblazakova skraćena verzija zakona slijepca: „ne možeš vidjeti ništa drugo ako gledaš samo to“.

Tako je vremenom, u znanstvenim krugovima, mlađahni OK postao slavan, a on je nastavio neumorno dokazivati svoju teoriju, sve dok mu, jednog dana, zato jer ga nije dobro vez'o lancem, netko ukrao bicikl s 28 brzina, 8 mačjih očiju i rogovima na upravljaču.

To nije ni bilo toliko važno, ali je mućkajući o posljedicama otkrio da postoje neki čudni fenomeni koji nisu u skladu s njegovim dokazima. Naime, nije shvaćao zašto mu nisu ukrali i drugi bicikl sa 31 brzinom na kojemu je čak bila i naljepnica s tekstom „Kenwood dolby sourround“.

Stoga je taj fenomen odlučio duboko istražiti, a kako nije mogao odmah izvući zaključak, odlučio je prvo stvoriti dokazivu pretpostavku a onda dokazati da je ona istinita.

Pretpostavio je slijedeće: „*ja sam ja, bicikl je bicikl, lopov je lopov*“. Poslije je učinio nekoliko različitih dokaznih postupaka i rezultat je uvijek bio isti: „*OK je bio OK, bicikl je oduvijek bicikl, a lopov zauvijek ostaje lopov*“.

Tako je OK i empirijski dokazao svoju pretpostavku koja opisuje taj fenomen, te je rezultate istraživanja objavio u jednom uglednom znanstvenom časopisu.

Onda je jedan njegov poznanik to podijelio na društvenim mrežama, a planetarno poznati hit pjevač Hačum Hukum Hoki je umjesto klika na „sviđa mi se“ pogrešno kliknuo na „podijeli“.

I tako, iako je tek pohađao sedmi razred osnovne škole već je bio ugledni znanstvenik, pače influencer kojem su predviđali da će jednoga dana ući u Nobelovu kuću slavnih.

Duboka znanost ga je skroz naskroz okupirala, postala je njegov svakodnevni život. Svaki dan je svašta istraživao, a pisao je članke i za užu i za širu populaciju.

Istraživao je i samu svrhu postojanja života, a iz tog vremena je poznata njegova mudrost, “prdim, dakle postojim, jer, smrdim, dakle prdim”.

INFLUENCA VULGARIS

Ali!

Tako to biva kad se previše sniva i možeš kako hoćeš, ali, iako si influencer, ne i dokle hoćeš, kad je imao sedamnaestipo godina OK se iznenada razbolio. Zabrinula ga je nova čudna izraslina u njegovom grlu.

Prvo je pomislio da mu je djelić špricane jabuke iz Konzuma u smutiju zbog jakog trenja zastao u grlu, ali je onda metodom generaliziranja shvatio da ta pretpostavka ne može biti točna.

Odjednom je pao u bed, još se više propio smutijima i zanemario znanost.

Ali!

Kako to biva kad se snovi uruše, OK se odlučio boriti i sam za sebe izboriti.

Prvo je kupio bronhi bonbone, pa pastile, probao je sa brufenom i 400 i 600, pa sa antibioticima i probioticima, a čak je negdje nabavio i 102% CBD ulje. I ništa od toga nije pomoglo, a OK je, dan za danom, gubio svoj dobar glas.

Ipak, samo je jedna mama! Ona mu je, vidjevši ga tako depresivnog, odlučila pomoći. I opet je poslušala savjet susjede Ruže iz Like, pa je od nje krišom i s'kišom nabavila buster dozu kukurikulina i smutila ga u smuti. I čim je prvi gutljaj popio OK se u trenu osjećao zdravije, energičnije i sretnije.

Od sreće je, nesvjesno, počeo pjevušiti kukurikulum pjesmicu kojom ga je mama uspavljivala: „*kukurku, kurkuiku, kurikuku, kukuruiku. kukrikuru, Kukuriku!*“.

Uspio je, zahvaljujući kukurikukuminu, prvi puta u svom životu do kraja prokukurikati kukurikulum. A to je značilo da je baš na svoj osamnaesti rođendan postao svjestan svoje svijesti.

NIKAD VIĐENO NEVIĐENO

Zakon je zakon, a kako je OK postao odraslo svjestan po zakonu je sad mogao glasati i na lokalnim i na ne lokalnim i na globalnim izborima. Čak je počeo razmišljati o tome kako će jednog dana osnovati svoju Kukuriku koaliciju.

Jedino se još morao osobno registrirati.

I tako je nakon dva mjeseca, na raznim mjestima, u raznim maticama i registratorima u podrumima, OK prikupio sve iste a različite nepotrebno potrebne podatke i dokumentaciju. Sve je to uzeo i uvezao i prvi puta bez pratnje sjeo na svoj bicikl sa 39 brzina i uputio se u matični upisno birački ured svjetovne vlasti koji je bio je na najvišem katu najviše zgrade u mjestu prebivališta.

Kad je stigao bicikl je odma vez'o lancem, prošao je fizičko prepipavanje na ulazu, pozvao dizalo i brzinom lifta stigao na najviši kat.

Tamo je prvi puta u životu doživio sjaj blještavila.

Na led blinkomatu u hodniku je blinkalo: „pritisnite oker tipku na brojomatu i uzmite papirić sa rednim brojem u poretku“. To je i učinio i dobio je listić sa brojem 999, dočim je na redomatnoj oglasnoj ploči jasno svijetlio broj 505 sa crtom ispred.

Po dobrom starom uvriježenom običaju, trebao je samo malo pričekati na red.

Sjedio je u hodniku sam samcat i dok je čekao pred zatvorenim vratima urudžbeno upisno odjela, okrećući listić u prstima, uočio je vidnu pogrešku.

Shvatio je da on nije 999. već 666. po redu. Bio je zaista oduševljen brzinom procesa registracije jer se u trenutku i bez protoka vremena pomaknuo 333 mjesta prema svome cilju.

Ipak, nakon dva sata čekanja primijetio da se broj na redomatu uopće ne mijenja pa je njegov uistinu britak znanstveni um zaključio da je to logično, jer, ako nema nikog ispred njega u redu onda se ni broj ne može promijeniti.

Ali, netom je to pomislio, na redomatu je zablinkao broj 404.

I onda je OK, uistinu logički, pomislio da su i blinkomat i brojomat i redomat pokvareni.

I onda je, iako je na zatvorenim vratima urudžbeno upisnog odjela pisalo „ne kuckati, zatvoreno“, on ipak na njih potihoo pokuckao.

I ništa, pa opet i ništa, pa opet, pa opet i ništa, a usput se broj na redomatu promijenio u 303 s vodoravnom crtom ispred. I dok je grozničavo pokušavao proključiviti gdje je kvaka, odnekud se začuo nepoznat glas sa zvukomata: „jel' me ne'ko tražio, kako vam mogu pomoći?“.

Kako nikoga nigdje nije bilo OK je pomislio da je šala, pa da nije, pa opet da ili je ili nije. Naposljetku se konačno oglasio: „halo, ja sam, imal' koga tute?“. A onda, netom potom, neka mlada nepoznata otvori zatvorena vrata odmah do vrata urudžbeno upisnog odjela i reče: „uđi mali, Veliki meštar koji sjedi te čeka.“

DIVOTA ŽIVOTA

I tako je, kroz vrata, OK ušao u veliki ulazni hodnik osebujnog izričaja.

Na zidu je bilo okačeno nekoliko portreta istoga lika a različitih dimenzija. Krenuo je u pregled od najmanjeg portreta na kojem je pisalo Veliki meštar koji sjedi, pa onda malo većeg na kojem je isto pisalo Veliki meštar koji sjedi, pa tako, sve do najvećeg na kojem je isto pisalo Veliki meštar koji sjedi.

Ostao je zatečen ali pomalo zadivljen ambijentom, a kad je, konačno, iz hodnika kroz širom otvorena vrata ušao u sobu u koju je trebao ući vidio je ofucanog lika, k'o iz crtića, koji sjedi za ovećim masivnim stolom na kojem je bila inventarska naljepnica: „IKEA, made in Sweden“.

Na stolu je stajao stalak, a na stalku papir na kojem je na čistom kukuriku književnom jeziku bilo otisnuto: „ovdje sjedi Veliki meštar koji sjedi“.

Onaj koji sjedi je sjedio a on je pokunjen stajao cijelu jednu minutu šutnje. I baš netom prije nego je htio reći: „OK, ja sam OK“, zazvoni jedan pa drugi super pametni telefon na stolu onoga koji sjedi, te nakon netom potom izgovorenih „da“ i „da“, prije nego je OK uspio kukuriknuti, ovaj reče: „ostavi svoje podatke kod moje priručnice i dođi u utorak ili srijedu pa ćemo pričati, a ja kidam nalijevo čak.“

Onaj koji sjediše ustaše, pritisnu tipku na kojoj je pisalo EMM, dva hidraulički pokretna zida se razmaknuše i on između njih nestadoše tik prije nego su se hidraulički spojila.

OK osta sam u nepoznatom okruženju.

Grozničavo mućkajući, ne znajući zašto, on pogleda uokolo i primjeti da, umjesto knjiga, na policama ormara stoje nebrojeni redovi registratora.

Uspio je pročitati nazive na nekima od njih, redom: „registar poreznih dužnika“, „registar lažnih branitelja“, „registar necijepljenih“ i „registar idiota i kretena“.

A nije mogao ne primijetiti mali registratorčić opločen swarovski kristalima i 99% čisto karatnim zlatom izvezenim pleterom na kojemu je velikim slovima pisalo: „Tajne sljedbe Kalimerove“.

Prije nego li je napustio sobu, sa stola je uzeo jednu od tiskanih i neuredno posloženih posjetnica Velikog meštra koji sjedi, te na papir napisao svoj broj telefona i ostavio ga na stolu.

Zatim se brzinom lifta spustio u prizemlje i odbicikirao doma, popio smuti i umoran se bacio u krevet.

ISTRAŽNE RADNJE

Ležeći i gledajući u fresku mliječnog puta na stropu svoje sobe i usput, u prstima okrećući posjetnicu Velikog meštra koji sjedi, od roja misli nije mogao oba oka dva sklopiti.

Nekoliko se puta ustajao popiti još jedan smuti da lakše zaspri, ali nikako mu to nije uspijevalo. Osjećao je da je to nešto to, a kopkalo ga je što je to to.

Naposljedku je ustao, uključio je svoj Nvidia Ge-force X78909870987 laptop i pričekao dok se on poveže na najsigurniju mrežu boje magente, pa onda da se ažuriraju svi prozori i zadnja vrata i da se sinkroniziraju sve nesinkronizirane informacije.

Otvorio je Očalinko preglednik i u pravokutnik za pretraživanje upisao podatke sa posjetnice i malo pričekao.

A onda je na ekranu monitora ugledao poruku: „ops! došlo je do greške“.

Kako se to nije bilo dogodilo prvi puta, on je, uobičajeno, probao i sa drugim, ovaj put MS istraživačem ver. 230.

Na ekranu je iskočila poruka: „under reconstruction!“.

Pomislio je da je problem u pretraživaču i istraživaču pa je probao i sa glasovnom AI naredbom: „Aleksa, vratio sam se doma“, ali ništa se nije dogodilo, čak ni paštašuta.

I tako je odlučio skinuti i instalirati jedan poznati a zabranjeni pretraživač naziva DeepState.

Pokrenuo ga je, upisao je podatke s vizitke i na ekranu se pojavila oveća, u crveno uokvirena, pulsirajuća poruka: „stop, nema dalje, 10. stupanj“.

A onda se Nvidia laptop toliko smrznuo da ga OK nije mogao odmrznuti, čak ni nakon 9 ciklusa paljenja i gašenja, 8 ciklusa povrata podataka, pa čak niti vraćanja na tvorničke postavke.

Jedino što je još tehnički mogao je, koristeći svoj pametni telefon, otvoriti svoju istraživačku datoteku iz svoga oblaka i u nju kao informaciju upisati: „sve se živo smrzne čim načuže za 10. stupanj“.

A bio je zaista zbunjen. Znao je da mu je zadnja nada direktno nazvati broj sa vizitke. Ipak, bilo je kasno, oko 6 ujutro, zato je popio Sanval 1000 mg roza tabletu, pa još jednu sa jednim slatkim smutijem, i napokon u trenutku zaspao.

Ali, nije dugo i mirno spavao. I dočim se ujutro oko podne probudio nazvao je broj s meštrove posjetnice.

Ali, ništa, pa u 13 opet ništa, pa u 13,27 opet ništa, pa sve tako do u sitne sate nekoliko puta i svaki puta ništa. I već je izgubio svaku nadu kad mu zazvoni telefon, a na ekranu se pojavila poruka statusa: „nemoguće pratiti“.

I iako mu je tata zabranio razgovarati s nepoznatima, on se ipak, jer je svjestan da je sada odrastao, na taj poziv javio, a onda je s druge strane bežice začuo: „*ja sam onaj koji sjedi, ti upute moje slijedi, smoking obuci, mašnicu navuci, limo te čeka da te doveze, tamo gdje trebaš doći preko veze, malo ćemo se družiti i malo zaružiti, OK?*“

OK odmah reče: „OK!“.

Ostalo je povijest. Iako nije nigdje objavljeno, u kuloarima postoji predaja da se kompletan sadržaj razgovora sa sastanka čuva u nekom registratoru pod spisom OK-666.

SVRHA S VRHA

OK se vidno iscrpljen sutradan ujutro, limom, vratilo kući, ali ne praznih kandži.

Na meštrov je nalog, u zalog, dobio pun kufer zajedno s uputstvom za uporabu u kojem je pisalo: „otvoriti samo u slučaju smrti Velikog meštra“.

Uz pun kufer i uputu bio je priložen fascikl u kojem se čuvao, kod tajnog bilježnika, obostrano ovjeren ugovor o dosmrtnom iščekivanju po kojem će baš on, u slučaju smrti, naslijediti Velikog meštra.

I onda!

Čak i prije nego se htio istuširati, pristigla mu je poruka na Štaima mesendžer, a u poruci informacija da je Veliki meštar koji sjedi slučajno pao sa četverosedžnice na skijalištu u Baden Badenu i na licu mjesta tragično preminuo.

Za dva je dana, na karminama, OK upoznao puno njih sa e-propusnicama, a tamo je od tajnog bilježnika dobio sve potrebne ključeve od apartmana i drugih građevina, te username i password za pristup programskom rješenju help centra.

Dva dana potom preselio se u, sada svoj, ured Velikog meštra. Nedugo kasnije zamijenio je staru naslijeđenu priručnicu svojom odgovarajućom priručničicom.

Dobio je i tajno kodno ime „Vlad Spasoje Sad“, skraćeno „VSS“.

ŠEGRT VSS

U to vrijeme vladao je narod koji nije bio na vlasti a služili službenici na vlasti, dužnosnici su bili nedužni a nedužnosnici dužni.

Bilo je to vrijeme pidemije, epidemije i pandemije. Neki virus je izlazio i ulazio, umirao i oživljavao.

Bitcoin je naglo narastao a potom naglo pao, robne rezerve su presahnule.

A tlo je malo malo, pa malo jače podrhtavalo.

VELIKA NUŽDA

Usljed svega, VSS je otišao na godišnji, pa u izolaciju, pa na bolovanje, pa u samoizolaciju, pa na drugi dio godišnjeg, a onda je radio od doma.

Čak je naručio, implementirao, instalirao, ažurirao, verzionirao i nekoliko puta platio programsko rješenje naziva „vaš meštar asistent“ putem kojeg se s njim moglo virtualno komunicirati.

Uzalud, projekt je ubrzo propao jer ga nakon 5 minuta korištenja više nitko nije koristio iz razloga što je na svako pitanje asistirani odgovor bio pitanje.

Znao je da jednom mora doći na posao u ured, to se tako u to vrijeme zvalo, bez obzira radio nešto ili ne. Ipak, bojao se bilo kome otvoriti vrata jer je stanje bilo takvo da je i on ubrzo mogao pasti sa četverosedeljnice.

Međutim, ime Spasoje dolazi od imenice „spas“, op.prev. „spasiti“, pa je nova, njemu odgovarajuća priručnica, ipak jednom morala otvoriti ta vrata. Jer, na vrata je, vidi vraga, glavom i bradom pokucao predsjednik stranke još uvijek na vlasti Boris Džonson i Džonson kodnog imena BiDžejiDžej, veliki donator koga je OK upoznao na noćnoj smoking seansi kod već zaboravljenog i brzo prežaljenog Velikog meštra koji sjedi.

BiDžejiDžej je primjetio da je u hodniku sve bilo isto, a samo su portretirani likovi bili drugačiji. Nakon što se rukovaše laktovima i kad je ušao u ured, BiDžejiDžej mu ozbiljnim tonom reče: „*nije dobro meštre, smisli nešto inače ode sve u*“, malo zastane pa politički korektno završi sa: „*u bananu*“.

Onda, bez suvišnih riječi, ne čekajući odgovor, brzinom lifta ode.

Šokiran izravnošću, drskošću čak, VSS pomisli: *“zar baš ja moram nešto raditi, to je prava pravcata nepravda”*.

Ali! Znao je, iako je to uistinu bila prava pravcata nepravda, to je istovremeno i velika nužda, a pravda ili nepravda s tim nema nikakve veze.

Svaku nuždu treba obaviti, a kako je nužda velika ona poziva na žurnost, pa se zaključao u ured i otvorio omotnicu s Uputom za meštre koju je, uz pun kufer, dobio u naslijeđe i počeo pažljivo čitati sadržaj upute označen kao tajno, vrlo tajno, strogo pov. 11. stupnja. Transkript sadržaja:

Mi, sljedbenici Velikog Kalimera smo vremenom učili, naučili i stvorili naš brend kojeg svi poznaju pod imenom politika. Ona je prisutna svuda, u obitelji, na vjerskim obredima, na placu, na četverosedožnici i groblju, pa i u nekoj maloj butigi.

Politika je zanimljiva igra, a kako ne postoji smisljena igra bez pravila, tako su pravila ovakva ili onakva korijen politike.

A to je alat i tajna naše sljedbe.

Zato otpečati registratorčić sa Swarovski kristalima od 99% čisto karatnog zlata izvezenim pleterom i pročitaj sve dosad sačuvane javne i tajne.

Kreni od početka i ne preskači ništa.

Uputa je zaista bila kratka i jasna, a kako VSS i dalje nije znao kako obaviti veliku nuždu, on je otpečatio registratorčić i krenuo čitati po redu, baš kako Uputa kaže.

ZAVJETRINE

Čim je krenuo sa čitanjem naišao je na, naizgled, nerješiv problem.

Prvi na redu za čitanje bio je vrlo stari tekst pisan nepoznatim simbolima, očigledno nepoznatog jezika. Dugo je gledao u to i mislio kako je i to prava pravcata nepravda, a onda se, kukuriknuvši dosjetio rješenju.

Uzeo je svoj pametni telefon i uslikao prvu stranicu slijedećeg izgleda:

ପଞ୍ଚମ୍ୟ ଶ୍ରମପାତ୍ର

ଦୁନିଆ ବାସବରେ ଜୀବନ୍ତ ଥିଲା, ଜଙ୍ଗଲ ସବୁଜ, ଆକାଶ ନୀଳ, ସମୁଦ୍ର ପରିଷ୍କାର ।

ସବୁକିଛି ଉତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

କିନ୍ତୁ ତାହା ମୂଳ ଯୋଜନା ନୁହେଁ, କାରଣ ଏହା ଏକ ଚିକେନ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

Zatim je u prevoditelj preglednika na službenom laptopu upisao prvi paragraf koji je na slici vidio: „ପଞ୍ଚମ୍ୟ ଶ୍ରମପାତ୍ର“. Prevoditelj nije poznavao izvorni jezik za prevođenje pa je VSS pokušao sa švicarskim, pa luksemburškim, pa bosanskim, pa indijskim, pa anktarktičkim.

Ali, ništa. Pomislio je kako je to mrtvo slovo u pregledniku.

Međutim, kako je on nekada bio talentiran znanstvenik, tako je odlučio pozabaviti se enigmatikom, numizmatikom i premetaljkama, usput koristeći ponavljanja i kombinacije sa i bez permutacija. Zatim je koristeći logiku sudova i predikata nakon nekoliko dana otkrio, kako većinu značenja simbola tako skoro i sematiku i sintaksu.

Otkrio je da „பழைய ஏற்பாடு“, prevedeno na kukuriku jezik znači: „STARI KOKOŠJI ZAVJET“. Shvatio je da pred sobom ima najstariju knjigu mudrosti ikad napisanu.

Oduševljen tim, a na temelju otkrića transkripcije simbola, napravio je svoj vlastiti prevoditelj nepoznatog izvornog jezika, te napisao programsko rješenje za oceriranje simbola. Uspio je ocerirati cijeli sadržaj, a onda je sve to ocerirano printao u PDF, pa iz PDF na papir. Sad je mogao na miru pročitati svoj vlastiti prijevod starog zavjeta koji je pred njim stajao.

I krenuo je čitati prvi dio isprintanog primjerka.

u to vrijeme ne bijaše nevrijeme.

*Svijet je bio zbilja živ, šuma zelena, nebo plavo, mora čista, posloženo
da sve blista.*

*Na J planetu, nekom čudnom svijetu, u košari bijela jaja, nepomično
su stajala. Nisu mogla poimati, što ni kako, ni što znati.*

Bilo je to prvo stanje, potpun red i mirovanje.

Iz nekuda, odasvuda, munja, grom, pa prasak, bljesak, jaja učiniše tresak. Nije bilo natrag više, jaja treskom oživiše, i bjelanjak i u njemu žut žumanjak.

Prostora mi zafališe, neku ljutnju osjetiše, osjetiše al' ne znaše, zašto svima to ne paše. I da ne bi samo tako, i da znaju što i kako, učiniti da im paše, jedan Zreli plan imaše. Na brzinu od izmućka igricu za svakog mućka. u košari, svako jaje, drugom jaju, sjaja daje.

Igra bješe zanimljiva, nekima i dopadljiva, al' dosadna, uvijek ista i drugima nesnošljiva, čangrizavost tad zablista. I ponovo, isponova, Zreli smućka novu foru i sva jaja isponova, igraše se do u zoru.

I kad god se kaos stvori, Zreli u red ga pretvori.

Igraše se, sjajiše se i guraše, al' vremenom, što priliči, ne'ko problem upriliči. Jedan jedno, drugi drugo, treći treće, jedan više igrat' neće, ne bijaše za njegov' sreće. Zreli skoči i njega zakoči: ako nekud hoćeš ići iz košare ćeš izići, preko ruba ti ćeš tako, razbit se k'o jaje lako.

u košari nastaje graja, hvala Zrelom sve do jaja!

Ni svejedno što i nije, jednako ne bješe svima, usvojiše nova znanja i promjene poimanja, pa su stali prigovarati i na svašta nagovarati.

Jedno jaje ustvrdiše kako drugi ima više, i od tada nastaje pravda, isto tako i nepravda.

A prostora za falise, nekom manje nekom više, pa se Zreli dosjetio, da bi jaja prosvjetlio, neka svako jaje kaže, ono što je njemu draže. Raspređaše tako jaja kome fali više sjaja, pa na kraju zaključiše kako nitko nema više i stvoriše poimanje kako svako ima manje. Jaje svoje jaje ima, problem je u uvjetima.

u košari nastajaja, hvala Zrelom sve do jaja, ti si meštar našeg sjaja, pravi meštar sve do jaja.

Nakon što je to pročitao VSS se počeo po jajetu. Taj ulomak pisan pjesničkim raznotercem u stihu odmah ga je podsjetio na teoriju velikog praska koji je učio još u vrtiću, a kasnije gledao na malom ekranu poslije RTL direkta.

Bio je jako nestrpljiv oko nastavka pa je nastavio čitati dalje. Već na prvi pogled bilo je jasno da drugi dio nije pisao isti pisac, jer, stihovi su bili sve rjeđa i rjeđa pojava.

u to vrijeme, nedaleko, na planetu K, Prva i Druga crna kokoš koja ne leti, prostor obilježiše i bananometi zaigraše. Prva htjede baciti bananu a Druga joj nije dala, prva pokuša opet, Druga opet nije dala. Prva reče: to je faul, a Druga: nije faul već banana.

I tako faul i banana, skoro pola dana, sve dok Onu pticu ne iznerviraše galama: dosta više, pa po' dana je previše, pa jel' faul il' banana.

A kokoši k'o kokoši što bi drugo nego reći: ti nam reci pa jaje ispeci. Ona se domisli: pravedno će 'vako biti, ja ću sada presuditi, nit' istina nit' obmana, jednoj faul a drugoj banana.

I presudi slobodno bacanje.

I baš, kad Prva izvršiti presudu htjede, zapuše vjetar s Dinare i sve u vihoru nesta, Netko reče zaustavi se vjetre, i banana, okomito, uslijed gravitacije, pade na tjeme Zrelog, na planetu J, u košari za jaja.

Zreli prasne k'o jaje, i gle čuđa, okokoši se crna kokoš sa bananom. Prva kokoš k'o kokoš, nije pala na tjeme već na foru. Pa poviče: to je Oroz skroz na skroz.

Na planetu J obitavaše zima, pa se Oroz utoči ispod polovice polupane ljuske Zreloga meštra do jaja, a kokoš učini isto s drugom polovicom. A onda Oroz, direktni potomak Zrelog, osmisli novu igru: sklupčaj se rasklupčaj se.

On, sklupča se uz kokoš, oduze joj prostor, pa onda, bananom na kokoš, kokoš na bananu i sklizne na jaja, i na svijet je došlo malo crno stvorenje s sjajnom ljuskom jajeta na glavi i bananom, prvorodeno Oroz jaje nastalo mutacijom, mutagenезom i rekombinacijom.

Igra se svidala kokoši pa su se danima dugo u noć sklupčavali i rasklupčavali. I tako su na svijet dolazili, Kokoš jaje, pa onda redom Kokoš jaje, pa Kokoš jaje, pa Oroz jaje, pa ponovo Kokoš jaje i tako njih stotine.

A prostora bješe k'o u nekoj priči. Genetski modificirani mladi su se brzo počeli sklupčavati i rasklupčavati. Planet K je ubrzo bio pun života.

Na planetu nastaje graja, hvala Orozu za njegova jaja!

I tako, VSS sazna tajnu svoga postanka.

Odmah mu je bilo kristalno jasno da su jaja bez banane isto kao da samo s jajima ideš u svatove,

Još je jedino trebao shvatiti kako se on našao baš sada tu, i zato odluči pročitati sve do jaja:

Odavno geni posijani bijaše i dogodi se evolucija, nezadovoljstvo je evoluiralo u znatiželju a ona nikad ne spava.

Rođenima bijaše čudno zašto su Kokoš i Oroz nakon igre skidali i odlagali svoje ljuske u zaključanu vrtnu kućicu. A kako oni to nisu mogli, osjećaše veliki pritisak na tjeme pa zato često postavljaje pitanja zašto i kako to.

Kokoš bi im uvijek govorila: moje zlato to je zato, ti belaja, što ja Kokoš od sveg više, volim sjest na sva ta jaja, a Oroz bi kočoperno tvrdio: vidiš moja vel'ka jaja, odatle na glavi sjaja.

Tajna, tajnom tada osta.

Al' tajna je tajna, nije činjenica, a kad nije činjenica onda je to zagonetka a ako je zagonetka onda je pitanje, pa Kalimero, najmlađe Oroz jaje o tome, odgovor tražeći, svakodnevno mučkaše. U vrijeme dok je pecao tune u obližnjoj rijeci, jednom tako, iz nikuda se stvori bljesak i odasvud tad' zagrmi: halo momak, ti potomak, ja sam, jesam, onaj koji jesam.

Kalimero tad' se strese i bez mućanja istrese: sto mu gromova, ja mislio Zagor, Zagor Te-Nej.

Nasta minuta šutnje, pa obet bljesak i grom reče onda: moš' me zvati kako želiš, poslušat ću sve što veliš, nisam zato se ukaz'o, već da bi ti nešto kaz'o, objasniti ću što te muči, pitanje što u teb' čuči, ako želiš znati što si, moraš prvo shvatit' k'o si, a da spoznaš kakav jesi, moraš shvatit' što se desi.

Kalimero se još više uzmućka. Prvo pomisli na kokoš i njenu priču o banani, pa na kočopernog Oroza, genetskog potomka Zrelog meštra od jaja do jaja.

Zato, spusti pogled i prvo pogleda svoju bananu, pa ona i svoja jaja, a nakon toga ponosno reče: Slavonijo zlatna ti si, oj Zagore slavan ti si, volim jako svoje jaje, to mi jaje sjaja daje, ja sam Oroz-Kokoš Jaje, a da ne bu pređugačko, nek' me zovu OK Jaje.

Što se snilo to se zbililo, Zagor reče njemu milo: OK, OK, OK Jaje, organizmu snagu daje, od sad' pa do vijeka kraja, voljet ćete sjaja jaja, borite se, ložite se, sklupčajte se, množite se.

I ponovo, vjetar s Dinare snažno zapuše i od sise odvoji i u vihoru otpuše Kalimera i 100 hrabrih. Netom potom Netko reče zaustavi se vjetre, i svi oni, okomito, uslijed gravitacije, paduše na planetu Z.

Točno usred Silicijske doline.

Kad je sve to pročitao i o tome promućkao, VSS pomisli: „OK, sve OK, ja sam OK, iako je sve OK, nije baš sve OK, to je samo stara knjiga, dokolici razbibriga.“

Znao je da ga to saznanje ne može spasiti od Baden Badena. A ipak, osjetio je zadovoljstvo jer je uspio prevesti neprevedivo.

Zanimalo ga je što slijedi pa je uzeo čitati novo štivo koje je bilo slijedeće po redu.

Bilo je to štivo novijeg datuma, napisano na starijem ali prepoznatljivom kukuriku jeziku.

Bilo je opsežnije pa se nadao da će mu biti barem malo korisnije. Tako je krenuo sa čitanjem, kako je kasnije ustvrdio, izvoda iz novog zavjeta koje se satojalo od niza naslovljenih kartica.

KOKOŠJA POSLA

Kalimero zbog svog djela, na čelu je svoga sela, što bijaše to i osta i službeno meštar posta. Svaka mu je popuštala, što poželi dopuštala, jer tol'ki je meštar bio da je delo što je htio.

u Silicijskoj dolini sklupčavaše se i rasklupčavaše generacijama.

u to vrijeme, stari ofucani Kalimero, istražujući dolinu, u nekoj špilji, stade na žir i uganu članak. Ne mogaše hodati pa iz čiste dosade uze oštar kamen i njime poče po špilji crtati svoje misli. Iz misli nasta crtana riječ.

Kamenom u kamen ne bješe lako, zato Kalimero uze komad glinene zemlje i na njemu, lakoćom, za početak, nacrtu svoj otečen članak, a odmah ispod njega nacrtu sve što je do tada izmeštovao.

Tako nastu glinasti zakonik.

Zakonik u špilji osta skriven, od očiju javnosti, dugo, dugo vremena, a onda ga Indiana Prvi, tragajući za dragocjenim silicijem, slučajno pronađe.

Indiana, sve što na zakoniku vidje, gušćijim perom umoćenim u crno crnilo točno, od slike do slike, preslika na listove velikog kanadskog javora.

Tako nastu prvi plagijat.

Indijana potom sazva druge i ponudi im plagijate u zamjenu za sva njihova jaja. Oni, nepismeni, pristaje i odmah pismeni postaje. I dok precrtavaše, složene crteže jednostavnim crtežima zamijenise.

Tako nastaje abeceda.

Indijana se ubrzo prekvalificiraše. U špilji pronade i skupi velike količine kamenja plemenite boje. Iz milja i poruge prozvaše ga plemenitim, a oko njega okupljeni poklonici osnovaše prvobitnu zajednicu.

Tako nastaje pleme.

Vremenom, počese mijenjati sve za zlato, zlato za jaja, jaja za tele, a onda opet tele za zlato.

Zagor sve to promatraše i ovisno što mu paše, nekad dobar nekad zao, jednom gorko zaplakao, pa je htio ili ne htio, planet cijeli poplavio i raznio sva ta jaja do planete njenog kraja. Od plemena nastaje dva pa iz toga nastaje tri, plemeniti b'jahu svi. I kako nakon kiše dođe Sunce, tako nakon hladnog doba dođe toplije doba, a potom doba velikih vrućina.

SPAS U CVRČKU

U to vrijeme bijahu vegetarijanci. Uglavnom se hraniše bobičastim voćem, a ponekad i nebobičastim.

Mlađahni Pogorelić, dobrano umoran od ubiranja bobica, ispruži se na ugrijanom kamenu i od umora k'o tuđum zaspa. Sunčeve zrake jako udaraše u njegovu ljusku pa odbljesak privuče ostale koji sa pristojne udaljenosti gledaše predstavu.

Pogorelić se na kamenu mriješkaše i jajetom po vrućem kamenu trljaše dok se jaje toliko ne ugrijaše da nasta, ispočetka bijeli, a potom gusti crni dim.

Jeđni veselo zapljeskaše, a drugi nedaću osjeteše.

Znatizeljni Maligan se polako približi i na Pogorelića istrese sve zgnječene bobice borovnice koje u ruci imaše. Sve skupa buknu i sve skupa poče cvrčati k'o da cvrčci cvrče na čvoru crne smrče, pa uplašen, Maligan trkom otrči do svog meštra i reče: sunce je frljalo, jaje mu se trljalo, jako sam se trudio al' nisam ga probudio, a kad se dim stvorio, pogled mi zaklonio.

Meštar imena Filo se oprezno približi pozornici gdje je sve cvrčalo i svoju prvu mudost izmučka: ako ništa više, cvrčak mi miriše.

Otada, više nisu bili vegetarijanci, otkriše blagodati proteina i smisao ulja. Samo cvrčke za prehranu loviše. Jedno pleme je učilo od drugoga, prvo su lovili samo velike cvrčke, pa sve manje i manje dok ih skoro ne istrijebiše.

Došla tuga i poruga, jeđan cvrčak a dva druga.

USE, NASE I PODASE

u plemenu meštra Zofa cvrčak koji, pržeći se na kamenu, cvrčaše k'o na čvoru crne smrče bijaše najmanji cvrčak koji ikad na kamenu cvrčaše.

Njih dvojica, Brzi i Spori, tu tugu i porugu tužno gledaše. Brzi brže od Sporog mučkaše pa izusti: ovaj cvrčak cijeli meni, on je tako, mali, jadnan, ako tebi ide pola, osta i ja i ti gladan.

Tako nastala empatija i solidarnost.

Ali i nesporazum, pa zato meštar Zof, jednostavnim novim pravilom razriješi stvar: tko prvi cvrčku, njemu cvrčak.

I kako to biva, Brzi bješe brži od Sporog, on uze cvrčka zase. Spori sporim osta pa ga Zof pogladi po jajetu i s empatijom nagradi: daj ne tužuj, što se može, nije život naš bez mana, drugi puta bi'će bolje, njemu cvrčak a tebi banana.

Desila se utjeha kose.

Spori, utješena al' ipak gladan, osjeti da u njemu cvrčak cvrči, pače krulji, mulji i pomisli da ne dulji: što on priča, što govori, iznutra mi cvrčak zbori, ne dopusti tu nepravdu, već izbori svoju pravdu.

u transu i ime pravde on okupi sve netjake svoje pa njih trojica pretukoše Brzog i uzeše cvrčka sebi, a kad to drugi vidješe, petorica se skupiše i nalupaše i Sporog i netjake.

Nasta prva plemenska makljaža.

Meštar Zof, htjede il' ne htjede, anarhije radi glede, uzviknuše: dosta više, to na nered sve miriše!.

Jedan od njih tad' prozbori: kriv je onaj tko ulovi, jednog tako malog cvrčka, jer se svaki cvrčak veći, puno dulje cvrčka, krčka. Srednjim prstom pokazашe i lovca mu prokazaše. A' on im se obratiše: ja se zovem Poglavica, ime dobih ja iz vica, zato što me po pravici svi lupашe po glavici, sad mi i mog cvrčka zeli, ne bil' oni se najeli.

Nasta minuta šutnje.

Pa da muke svima skрати Zof se njemu tad' obrati: tvoj je ulov i tvoj plijen, ti jedini nisi lijen, ti ćeš odsad faca biti i svemu ćeš suditi.

Zof uze list kanadškog lovora, nariše svoj članak, a ispod njega abecedom upiše: tu se razne tajne kriju, tu se teške suze liju, svi imaju svoja prava, al' mora postojat' glava, pa da ne bi bilo zbrke i da ne bi bilo frke, Poglavica sad' će biti, onaj koji će suditi, on će odsad gospodarit, nekome će blagodarit, on je ne'ko sa zadatkom, sudit' o svem' svojim aktom.

Zof osmisli prvi ustav.

Iz njega nastашe novi akti, pa onda i aktovka. Zof sve to uredno posložil u registrator i svi počеше uživati novi pravni poredak i blagodat civilizacije.

u čast meštrima Filu i Zofu ustrojen je prvi Velerered sljedbe Kalimera s đanicom pod nazivom Filozofi.

Od tog đana, jasno, zna se, malog cvčka đok se krčka, use nase i podase.

LOGIKA SUDA

Na drugom kraju, u svom zavičaju, postojše pleme po imenu Grančice kojim gospodariše meštar Maštoviti i blagodaríše poglavica Poglavica. Jedan propisivao a drugi po tome sudio.

Al' kao i na početku, tako i tada, prostora im zafališe pa Maštoviti odluči znati koliko ih jeeeote ima i propiše prvi popis žitelja po principu Abacusa. Zadatak pripadne žitelju po imenu Nula koga odmila zvaše i Ma zato jer je svaku drugu rečenicu počinjao s ma.

Nula će, po principu Abacusa, skupljati grančice toliko koliko ima prstiju na nozi i slagati uspravno jednu uz drugu đok ih ne bude tol'ko kol'ko žitelja jeeeote ima. Na kraju će broj grančica sa brojem žitelja usporediti đa ga oni sedme sile, na kraju, ne navuku na fugu.

Nula skupljaše i slagашe grančice đva đana đok ih ne skupi točno tol'ko kol'ko ih je jeeeote ima. Ali, kad usporedi, bijaše grančica manje od tol'ko kol'ko žitelja jeeeote ima. Zato uze još jednu grančicu i đa bi je razlikovao, položi je vodoravno ispred ostalih.

A onđa malo promučka i u brađu promrmlja: ma to je neko novo stanje, ma ova jedna znači manje.

uto, netom potom padne noć. Nula ne vidiješ dobro, pa ujutro, ponovo odluči usporediti.

I opet, bijaše jedna grančica manje od tol'ko kol'ko žitelja jeeeote ima. Poučen iskustvom, donese još jednu grančicu, položi je isto vodoravno pokraj one od jučer. Onda opet malo promučka i u bradu promrmlja: ma, to je neko novo stanje, ma sad je jedna manje manje, ma za dobrobit nacije loše su negacije, a dvije negacije stvaraju frustracije.

I pomisli: ma ti Nula sve profula, jer te grane su sa strane, njih je manje a nas više, nekako se drukč'e piše. Frustriran, pa loš, pa zao, on uze kamen, njime pogodi jednu grančicu koja znači manje, ona odskoči, zapuše vjetar s Dinare, Netko reče zaustavi se vjetre i ona uslijed gravitacije pada okomito na drugu koja isto znači manje.

Vidjevši to Nula uzvikne: ma heureka, zeka peka, sad se malo lakše diše, ovo sada znači više. Otrči do meštra i objasni mu, bez da diše, ma manje manje jeste više. Ali, meštar meštar bješe, po jajetu se počese, i prozbori: odgovori, kol'ko nas onda ima, jeeeote kol'ko nas onda ima.

Nula opet to ne znaše ali znanje sad imaše, pa on zato odlučio i svog meštra poučio: ma, sve manje i još manje, na kraju mi došlo znanje, ma od manje dobi više, al' se više drukč'e piše, zato nije važno znati već brojčano poimati.

I donese prvi logički aksiom ikada: ma tematika važna nije, izračun nam sve pokrrije.

Zajedničkim snagama otkriše statistiku.

U čast tome, ustrojen je i velered sljedbe Kalimera pod nazivom Ma tematičari, koji su se bavili Ma tematikom. Od tada potomcima davaše imena koja su u korijenu imala riječi Mate, Mati i Ka. Uobičajeno je ime Mate davano oroz jajima a Mati kokoš jajima.

Nula se nastavio igrati grančicama, lomeći ih i okrećući na sve načine, uskoro je otkrio i okrugli simbol okruglog sebe. Poslije mu se pridružio Jedan i zajedno su otkrili Nula Jedan brojevni sustav.

Kasnije je praznina iza ma izgubila fonetsku svrhu, Maštoviti je zasluge podijelio sa Nulom i tako matematiku lansirao u beskonačnost.

MALIPRAŠČIĆ

U isto to vrijeme, u blizini, negdje na 33 paraleli, meštar plemena Jajoglavih po imenu Svestrani dugo proučavaše kratku povijest civilizacije. Iz drevnih predanja je čuo za gromove i munje, prasak i Kalimerove dvojbe oko svoga postanka.

I da dvojbe riješi, tamošnji poglavica Poglavica je izabrao dvije najpametnije žiteljice koje će provesti istraživanje i pronaći empirijske dokaze.

I tako mladahne Fi i Zi godinama proučavaše informacije iz predaje, od plemena do plemena, slušaše priče i pričice.

Nakon svega Fi zaključi da se, po svemu sudeći, prvo pojavila munja, kako bi donijela svjetlo u prasak, a Zi je nadodala da se, po svemu sudeći, prasak pojavio kasnije prateći munju.

Zajednički zaključak bijaše taj, da se ipak ne radi o velikom prasku već o malom prašćiću.

Izviješće su preporučeno dostavili Svestranom.

Kad Svestrani skupi sve materijalne dokaze, pozva Poglavicu u svoj skromni dom na čašicu razgovora. Iznese mu mišljenje: tu je nešto jako čudno, sve je ovo uzaludno, ako munja radi jedno a gromu je to svejedno, onda oni nisu jedno. Svestrani htjede poučak zapisati, ali, Poglavica k'o svaki poglavica moraše nadodati: a kako nam onda jaje jedinstvenost sjaja daje?

Svestrani zasvestrani, prasne Poglavicu, ovaj zasvestrani prasne njega, prašćić, prasak, i shvatiše svoj zadatak, nije važno samo jaje, tu banana nedostaje.

Poglavica u hipu, u projekt, uključi svoju nećaku Ka, koja odmah, nakon uvođenja u posao, započe sa organizacijom i radovima. Ka odabra dvojicu, jednog s malim jajetom imena Jajce i jednog s najvećom bananom imena Piton.

Onda ih na Trgu Velikog meštra Kalimera, pred svjetinom sučeli riječima: samo ću vam ovo reći, da vidimo či je veći.

Jajce izduži gumu kaučuka, u sredinu stavi oveći kamen, nategne i otpusti, a kamen ispaljen brzinom munje pogodi Pitona u jaje. Začu se prvo udar jauka, pa pucketanje. Jajce to ponovi više puta dok Pitonu ne puče jaje i banana klonu preko.

Ekspirement je bio uspješno proveden,

Ka je izvela konačni empirijski dokaz o postanku: po svim dokazima prvo je udar, pa jauk, pa lagano pucketanje, pa jače pucketanje, pa lom, pa kvantni skok i na kraju klouće.

Ka izvješće preporučeno dostavi i Svestranom i Poglavici, oni se okupiše na privatnom sijelu u namjeri da rasprave izvješće.

Kad pročitaše Svestrani zaključci: Heureka, zeka peka, mali praščić ipak radi, munja jaje malo zgladi, a kada ga grom pogodi, pravo čudo se dogodi, jedno jaje, al' doslovce, razlomi na dv'e polov'ce, još na kraju, k'o bi rek'o da banana klone preko.

Poglavica se složi da je znanstveni dokazni postupak uspješno proveden, pa je i on netom potom od meštra za budućnost zabilježen.

u čast Fi, Zi i Ka ustrojen je velered sljedbe Kalimera naziva Fizika.

Poglavica Poglavica je odmah potom donio akt o masovnoj proizvodnji gume kaučuka, a radi masovne proizvodnje praćaka.

utrka u naoružanju poče!

PROSVJEDANOTA

Isto u to vrijeme, u blizini plemena Grančice, živješe starozavjetno miroljubivo pleme Lišća. Ne znaše ni kako izgleda nesolidarnost ni što je to znanost. Ne živješe po pravu na pravo, niti po pravu na poredak. U plemenu vladāše ostavština bratstva i jedinstva.

Kao i svako pleme imali su i meštra i poglavicu, uobičajeno i tradicijom zadano, s imenom bez prezimena. Zvaše se Tvrđi i Nadglavica.

Nadglavica bijaše daleki rođak poglavice Poglavice iz plemena Grančice i još dalji rođak poglavice Poglavice iz plemena Jajoglavih.

Bili su bliski, tri su se rođe, u cilju međusobnog informiranja, često nalazili na obližnjem proplanku, zvali su ih sveto trojstvo.

Sve dok jednom, Nadglavica ne učini pogrešku i svom meštru Tvrđom ispriča kako je meštar Filo donio zakone i akte i da zato tamo vlada vladavina prava. Objašnjavaše mu da je znanost važna u razvoju tehnologije, spomenuvši izum pračke.

Meštar Tvrđi bijaše član konzervativne stranke tvrde desnice. Ni htjede ni čuti o nekakvim radikalnim strukturnim promjenama, a posebno osjetljiv bijaše na riječ reforma.

Poglavica Nadglavica misliše kako je to prava pravcata nepravda, ali kako ništa ne moguše, razočaran kakav uvijek bijaše, napusti pleme Lišća i pridruži se obližnjem plemenu Jajoglavih. Daleki bliski rodo Poglavica, posebnim aktom donese odluku o usvajanju i tako ga objeručke u plemenu Grančice prihvatiše.

Kako Nadglavica, riješen državnčkih obaveza, imaše višak vremena, on intenzivno vježbaše i ubrzo postane najvještiji pračkaš u plemenu.

I dok su drugi svakodnevno tražili i lovili male cvrčke koji cvrče na čvorovima crne smrče, on je pračkom ustrijelio sredozemnu međvjednicu, koju su onda, umjesto cvrčka, ispržili na vrućem kamenu.

Svi se, po prvi put, dobro prejedōše.

Bijaše to nevidena sreća, pa Svestrani, zbog hrabrog djela, Nadglavicu, u javnosti, pogladi po jajetu, propisa titulu plemenitog plemića i ukazom o dodjeli dodijeli ju Nadglavici.

Ali, geni nezadovoljstva, posijani odavnina, svoje učiniše pa ljubomorni Poglavica uputi prvu ikad poznatu prosvjednu notu meštru Svestranom.

A ovaj ju u ladicu odložiše i na vremenu dobiše.

u međuvremenu naruči IPSOS anketu o popularnosti Poglavice i Nadglavice, a kad anketu prouči, ustav promijeniti odluči. Meštar Tvrdi u ustavu nacрта svoj vlastiti članak i abecedom upiše: svatko ima svako pravo, al' nije to za sve zdravo, kad postoji neka tema, a rješenje je dilema, Nadglavica ima pravo, odlučit' tko pravo nema.

Toj je ljeta izmučkanu pravo veta.

u subotu, Poglavica posla novu notu: e moj meštre pa ti luđiš, otkud' sada to ti sudiš, po ustavu i po pravu, to je sveta dužnost moja, a nikako nije tvoja. Svestrani mu pismenim putem odgovori: nije to do moga suđa, a nije to ni presuda, već je moje pravilo nepravdu ispravilo.

Taj je dan proglašen danom politike.

ODRICANJE OD ODGOVORNOSTI

Sutrađan, zato jer je tako zapisano u ustavu, a pošto Poglavica bijaše legalist, on uzme svoju pračku i presliku registratora, napusti pleme, i uputi se k meštru Tvrdom iz plemena Lišća nadajući se posvojenju.

Pa kad dođe na milost Tvrdom, kao miraz, ponudi mu presliku registratora, pračku, sva svoja jaja i svoju bananu.

Tvrdi pristane, ali mu, pred učenicima svojim objasni kako on sjedi s' desne Velikom Kalimeru i kako je Kalimerov nauk u plemenu jedini nauk a postoji podzakonski akt o tome kako uništiti nepoćudne poganske pojave, registratore i pračke.

Zato će Doglavica, koji je u međuvremenu zamijenio Nadglavicu i postao poglavica, pred svom svjetinom, na trgu Velikog Kalimera, uništiti poganluk.

Dva dana poslije dana poslije, Doglavica okupi svjetinu na Trgu, srednjim prstom pokaza na poganluk i reče: oj svjetino sveta, ova djela su prokleta, znate što će sada biti, djela ćemo uništiti. Kao i obično, nastaje veliko uzbuđenje i iščekivanje svečanog obreda koji počinje minutom šutnje.

Al' ne bijaše ni po minute šutnje. u par sekundi Poglavicu za srce guja gena ugrize i on zaurliče: anemični poglavice ti se pračke jedne bojiš, ti obični kukavice što pred nama sada stojiš.

I umjesto minute šutnje, u tili čas, svjetina za njim krene: Poglavica Doglavica nije pravi poglavica, on je jaje što se krije iza svoje anemije.

Meštar Tvrđi, shvativši da tako ni on neće dugo sjediti s desne oca, htjede ne htjede, dotrči, popne se na najviše brdo u selu i povikne: dosta više, to na dobro ne miriše.

Svi se redom pokoriše, ali ne i Poglavica. On ponovi riječi svoje, pa za njim svjetina svoje.

I prije nego li su tri puta zakokodakali, Tvrđi se odrekne s desne oca: u pravu ste braćo moja, oba krše prava svoja, ono što vam želim reći, da vidimo čij' je veći.

On predloži dvoboj pračkama, pa tko prvi, njemu slava, a tko drugi, ode glava. Svjetina pokaza palcem gore, a kratki dvoboj Poglavicu posla u povijest a Poglavicu na tron.

Tako teorija zavjerom osta, čisti puč i prevrat.

I bi veliko slavlje, a cvrči na kamenu, kao nikad dotad, cvrčaše jače od cvrčaka na čvoru crne smrče. Pila se vatrena vođa od crnih bobica. u nekom trenu Netko zatraži govor i Poglavica pritisnut oduševljenim glasom javnosti ustade govorit'.

Ispočetka malo zamuckivaše, pa sve manje i manje. Moglo se razaznati kako on nije obični relativni već apsolutni pobjednik. I on dade obećanje: od sad' neće biti gladi, ova pračka dobro radi.

Dolinom se prolamalo: živio nam poglavica, poglavica Poglavica.

Puk je dobio poglavicu kakvog zaslužuje, a što Poglavica obećao to je i ostvario. Oni, vojska prava, u lov na sredozemne i druge medvjednice krenuše. uputiše se na teritorij plemena Jajoglavih, a kad pristigoše, Jajoglavi spavaše.

Poglavica, osobno glavom i jajetom, pronađe vjigvam meštra Svestranog, kamenom ga iz pračke u veliko jaje pogodi.

Ovaj nikom ponikoše, a u to, netom potom, ponikoše još njih oko deset. Ostalih oko dvadeset se Poglavici pokoriše, a on im s glave ljuske skalpiraše.

Tako oni, onako crni, crnim robljem postaje.

Nadglavicu uhvatiše i na drvo objesiše. Bijaše to krvna izdaja, pleme više ne bijaše plemenito, plemenske časti više ne bi, a od plemena ni P ne osta.

OBJAVA ZAGORA

Poglavica, jer to sad i moгаše, novi zakon jačega donese: nema više jaja tvoja, sva su jaja sada moja, a onima što me slijede i ostanu, njima dat' ću ja bananu.

Ne bi natrag, što se snilo to se zbililo. Zagor se drugi puta objaviti moraše. Pozva meštra Tvrđog u planinu Sinaj-naj, te čim ovaj pristiže, upute mu daše: poslušat ćeš moje riječi, moram nešto važno reći, prije nego suzu pustiš, sjedi tu da se ne srušiš.

Tvrđi sjedne na kamen tvrđi, a onđa Zagor zagrmi: ti najtvrđi svoje vrste, po tebi se meštri krste, u Gral sakri' tajne svoje, nek se sudbe moje boje, od sada će poglavice biti pravi gospodari, dok im nešto ne zafali, ti ćeš bit' u ilegali, što htjedoš to dobiše, svaki od njih bit će klet, nitko neće biti svet.

K'o od šale, dođe doba ilegale.

PJESMOVJEK

VSS se sjetio kako je nekada bio talentiran i briljantan mladi znanstvenik, ali, kad je pročitao izvod iz novog zavjeta osjetio se poviše zatucanim.

Pregledao je sva svoja znanstvena istraživanja, pregledao sve datoteke i nalaze i ništa od toga nije bilo vrijedno pravog spomena. Shvatio je da je sve već davno otkriveno.

Nije znao što slijedi pa je odlučio čitati po redu, a kako je i u sadžaju uveza pisalo, pred njim je bio set od 5 u stih uobličjenih i na staroknjiževni kukuriku jezik prevedenih djela nepoznatih umjetnika. Prva na redu bila je pjesma naziva Bogopojavna.

BOGPOJAVNA

Poglavice zavladaše i činiše što im paše, svi odreda zastenjaše, jedan drugog ubijaše, skoro svakog drugog dana, što zbog jaja što banana. Cvrčaka ne bješe više, međvjednice istrijebiše. Od grančice koplje nastala, iz kamena nastala svašta, od kotača sve do mača, glinen beton izmisliše, pračke kopljem zamijeniše.

Crno roblje im služiše, tko ne radi tog ubiše, poglavica kraljem posta a ratnikom ratnik osta, nekom stvarno dobro ide, izdrediše piramide, a nekima bijeda osta banana im bila dosta.

Toliko se razmnožiše da im mjesta zafališe, pa krenuše u pohode, iz planina preko vode, od Mordora do Gondora gradovi su nastajali, hramovi u zlatu sjali, zmajeve su zajahali. Jedna ura dva pandura, nastalo je niz kultura.

Dok se jedni ubijaše dotle drugi orgijaše, a dok jedni ratovaše drugi zlatom trgovaše, dok su jedni druge klali neki novac iskovali, od željeza sto čudesa, i oružje i oruđe i namještaj i posuđe.

Tajne ipak ne poznaše, meštiri tajne sačuvaše.

Zagor sve to nadziraše, razne upozorbe slaše, nekima je pošast došla, kako došla tako prošla, a kod nekih gle čudesa, vatra o'šla u nebesa.

I od sveg' kaosa toga, svatko stvori sebi Boga, nekom jedan carovao, nekom drugi darovao, neki kišu donosio, neki šume pokosio, neki more kovitlao.

Jedan dobar drugi zao.

Bogopojavnu je brzo pročitao, te je potom uzeo čitati drugu po redu, očigledno različitu od prve, naravno tako se i zvala.

RAZLIKOVNA

Meštiri male tajne znaše, pa ih drugi pozivaše, kad im treba i kad paše, kraljevi su kraljevali meštire mudracima zvali. Mislioci se rodili, da bi tajnu oplodili.

Prvo pjesma sa istoka, pročitajte s oba oka. Jedan kralj tad' naslijediše, od svog oca i previše, volio je svoja jaja, htio druga s drugog kraja, ipak meštra on upita što da radi kad se skita. On mu reče, po viđenju, imaš jaja po rođenju, imaš ona na terenu, ako hoćeš mudar biti, nemoj sva im zaplijeniti.

I kralj reče, ne poreče, sve su ovo moja jaja, al' da ne bu vel'ka graja, tko ne želi taj ne mora, odavde pa sve do mora, svoja jaja meni dati, samo porez neka plati. Gdje god dođe, Kir pobijedi, što zatekne Kir uređi, nekima to jako godi, neke ropstva oslobodi.

Na sjeveru, nikad mira, stalno ne'ko provocira. Selila se sva ta jaja, bez prestanka i bez kraja, ratnik svima bio mio, puno jeo puno pio, sagradio pa razbio, gdje stigoše tu ostaše, pa se onda posvađaše, od šest pet ih dalje krene, krene, krene pa okrene.

S' lijeva drugi ih napali, pa su tu se ukopali, a sa desna drugi dođe i k'o kroz sir kroz njih prođe. Meštri bi im i pomogli, al' se nisu skrasit mogli.

Usred juga, jad i tuga. Malo malo, al' nemalo, brat ubije svoja brata, i tako na mala vrata, mudri meštri objaviše, sad je dosta ratovanja, pa u senat zaviriše, dođe dođa mudrovanja. Ali nesta sjaja jaja, od svijetine nastajaja, onda meštri popustiše, samo neka rijetka jaja, postadoše većeg sjaja, a većina njih sa strane, opet dobiše banane.

Na zapadu, nešto novo, zavladaše drugo slovo. Tamo kralja ne priznaju, plemići ga nadjačaju, sad su oni face glavne, nasljednici loze slavne, skupštinu su izglasati, da bi sebi značaj dali, i tako su bez po muke donosili sve odluke.

Drakonski se ponašao, u strogoću ujahao, ako netko negdje prdne, u njemu se jaje stvrdne, u pravilu ni slobode, ako kihneš glava ode. Ipak, jedan meštar stari, odlučio da pokvari, znajući za slavne dane, i za jaja i banane, use nase i podase, propisao nove klase, plemiće je nagradio, a sve druge nasadio.

Jedan plemić otupio, poklonike okupio, pa ga oni postaviše u skupštinu preko puča, on ih opet iznevjeri i tiranski sve zaključa. To ne bješe dobro svima, osobito plemićima. I meštri se okupiše, nečemu se dosjetiše.

Ovo baš je loša forma, nama treba sad reforma.

A Zagor ih posvud prati, pa ih pusti pa ih vrati. Jedino mu krivo bilo, što se sve zaboravilo, red je da se oni skupe, ponovno u đačke klupe, da se sjete što ih muči, što u njima stvarno čuči.

I posla ih u kurije, možda skuže što je prije, možda im se samo snilo da je jaje prvo bilo.

Pjesme su mu se sviđale. VSS pomisli kako nikad dotad o kukuriku umjetnosti nije na taj način razmišljao i zato, k'o malo dijete, nastavi čitati. Na redu je bila jedna misaona.

MISAONA

S istoka, novost stigla, meštre sve na noge digla. Sad su mogli crtati, pisati, križati, škrabat, brisati, risati, ne na glini il' drveću, već na novom izumijeću, papir meštru done sreću. Stare spise, odlučili, na papir ih prebaciti, ostavštine sve odreda, i od Nule i od drugih, praotaca svoga reda.

I polako, k'o u strofi, došli meštri filozofi.

Jedan pisat' nije znao pa je samo razgovar'o, uvijek zakon zagovar'o, svaki zakon, kakav bio, bolji je od bezakonja, makar nikom bio mio.

On je jednom tako rek'o, pravda jeste to postoji, ali pravdu zbrajat nemreš, zato zakon i postoji. Kad ga na smrt osuđiše, otrov popi nek' si misle, je li zakon pravda prava, il' je zakon radi prava.

Njegov rodo što se rodi govoriše o slobodi, nije zakon sve što stoji, nešto drugo tu postoji, da bi mogli svi opstati, treba stvari dobro znati, nije isto nešto stvorit' kao što je to rastvorit'.

Što kad munja me pogodi, što se meni tad' dogodi, sprži li me ona zbilja il' me samo zametilja, pa mi tijelo samo klone dok mi dušu nekud sklone. Znati treba, to svakako, ali spoznati zašto, kako, to i nije tako lako, ali i on prosvjetari o državi kao stvari.

On imaše učenika, jednog novog mučenika koji isto za dokaze, reče da su manje važni, čak i reče, neki od njih, nisu dobri već su lažni. Taj je velik mudrac bio, na trgu se nasjedio, iz prikrajka promatrao i često je reći znao, tko s drugim tikve sadi, neće umrijeti od gladi, taj što sadi nije fikus, on je čisti politikus, tko ne sadi, o tom potom, nek ga zovu idiotom.

U to vrijeme narod nastaje i države prva lasta.

Pa nastave sve kopirat' i o svem' filozofirat'. Prvo jedan meštar reče, najprije bijaše voda, jer iz vode i vremenom, raste ljubav i sloboda. Drugi reče, nije tako, zrak je uzrok svega toga, iz zraka dolaze čuda, Zagor je k'o dokaz Boga. I na kraju jedan treći, usuđi se novo reći, ništa nije od sveg preče, nego kad se jedno jaje, na kamenu dobro peče. A onda se zadnji javi, po jajetu se počese, i upita svu trojicu, a što prije prije bješe.

I pametnom bješe dosta, tajna tajnom dalje osta.

Al' dok ovi mudrovaše, jedan igru zaigraše. Na temelju znanja Nule, grančice je presložio, i od križa i crtica, jedan trokut posložio, pa je onda u dva sata, otkrio i tri kvadrata. On objavi potom svima, svaka stvar porijeklo ima, tajna je u brojevima. Mlade će u školu svratit, to će biti novo stanje, zvat će se obrazovanje.

Kako reče tako osta, prosvjetarstvo vjera posta.

A na nebu je gužvica, sto bogova sto božica, legende su ispjevali i kom' treba i ne treba, pa se ne zna tko je dolje, a tko sve sa neba vreba.

I Zagor bijaše ljut, to je jedan krivi put. Pa će stoga im poslati, na kraj tome tko će stati. Odabere par proroka, što će lutat zemljom ravnom, da nauči sve odreda, svom zakonu nadnaravnom, svima istu daću dao, bez obzira kak' se zvao, ima samo jednog Boga, za svu raju pravednoga.

Bož je vječan, tvorac toga, što postoji pravednoga, on sve stvori k'o što jeste, bića, stvari, more, ceste, nevidljiv je kad ne treba, pojavi se kad zatreba. On što smisli to učini, u planini na pučini, on ih voli pa ne želi, kaznit ih za život cijeli, on je sam po sebi svet, nije ono što je svijet. Svatko tako može voljet', sve na svijetu što postoji, al' se treba jako molit, da se njemu udostoji.

Svi proroci žrtvu daše, svima redom pokazашe, da postoji svrhe veće, nego ono malo sreće, što im pruže sva ta jaja, koje vole do beskraja.

Razna čuđa uradiše, mnoge tako obratiše, kada misle i kad kažu, kada čine pa pogriješe svoje grijehе nek odriješe, a kad to ne čine smjerno, to je isto k'o namjerno.

Od tad' nastala nova brijala, sve postade religija.

I dobiše toga više, vjeru, nadu, put spasenja. Al' kokoši k'o kokoši, k'o o čemu, o poštenju, pa na jugu carstvo nastalo, represija, policija, javne sluga, gospodarstva.

Zagor nije znati moći, što će nakon toga biti, što će sve po pravdi Boga, jedan drugom učiniti.

U misaonoj je VSS pronašao smisao svoga života.

Stih o krivom putu i njegovo nepoznavanje religije natjeralo su ga da nastavi čitati dalje.

SCENSKA

Spasitelja pogubiše, pa se njemu pomoliše. U njegovo ime slavno, druge oni porobiše. Što su zgrade veće bile, veću moć su iznjedrile. Gladijator lik je glavni, neki od njih postali slavni, palac gore, palac dolje, jedan drugog kad zakolje, razni meštari likovali, sa tribina klikovali.

Najmoćniji meštar nastao, nazvaše ga samo Papa, na glavi mu zablještaše, jedna čista bijela kapa. Neki meštari to spoznaše, pa se Papi odazvaše, drugi opet svoga kralja, svejtovaše, to ne valja. Vratila se stara čežnja na planetu vječna težnja. Što je od sveg' prije bilo, što u Gralu se sakrilo, pa u inat crnom vragu, svi krenuše u potragu, redovnici, namjesnici i kraljevi podanici.

To bijaše takav svijet, netko pogan netko svet.

Krenuo je sa zapada Papa druge da napada, pokušao devet puta, dočeka ga narav ljuta, nevjernici, fanatici, nisu htjeli njemu s puta. Napadaše sa svih strana, sa sjevera, iz Irana, vođile se strašne bitke, nije bilo vode pitke, krv je tekla potocima, riječ po raznim prorocima.

Onda carstvo podjeliše, na dva djela k'o dva sela.

Kraljevi sad, nekom znaju, zbog vjernosti i spremnosti, dodijeliti u tom kraju, zemlje jedan dobar komad, ostale će zvati nomad. Kome dađe taj ostade, nek'o zemlju dobi džaba, a nekome po potrebi, zemlju dađe kralj u najam a ovaj će plaćat zajam. Tako zemlja ključna posta, ali zemlje nikad dosta, birokratom vitez posta, samo jedan porez osta.

I to posta novi svijet, jedan feud, drugi kmet.

Neki lađe napuniše, daleko se zaputiše, od oltara do oltara, preko bara i močvara, pošaljše pustolove da otkriju zemlje nove. Cijelu kučlu oplivali, domoroce zarobili, neki su im otpor dali, a neki bez njega pali, sve u svemu na terenu, meštiri stvore novu scenu.

Carstva mnoga ustrojili, na istoku i zapadu, dinastije razno razne, od uspona prema padu, svatko svoju vojsku ima, i poreze meće svima. Od proljeća do proljeća, od stoljeća do stoljeća, svi postade svoja rođa, svoja rođa i naroda, napuštaše zemlju škrtu, zastajali svud po putu, jedni druge oženili, religiju promijenili.

Sve to vrijeme sa nebesa, Zagor svemu se čudesa, malo malo zemlju strese, pepeo u zrak istrese, svi određu umiraše, ili od mača ili od gladi, jedan drugom donosili, ovi nisu podnosili, bolesti i druge jadi.

A Zagor ne bješe škrt, pa im posla crnu smrt.

VSS nije dotad poznao svoju povijest pa su ove pjesme njemu predstavljale pravo otkriće. Ostala mu je još samo jedna pa je odlučio da prije nego popije Sanval sa smutijem od špricanih jabuka i nju pročita.

NOVONORMALNA

Sve što teče, ima tijek, pa i vrijeme ima vijek, nakon starog srednji dođe, ali srednji isto prođe.

Pa od nula i grančica, izdajica poglavica, preko doba, došlo doba, narodnosti i granica.

Negdje vlada despotizam, negdje stroga diktatura, negdje bješe monarhija, al' uglavnom tiranija, može bit' i republika, nije važno kakva slika.

Dijeliše se u blokove, iskrcase na dokove, ratovi su manje češći al' su zato puno žešći. I usprkos proročanstvu, da će skoro biti kraja, kad pogledaš što se zbiva, sve je više sjaja jaja.

Uvijek nešto nekog traže, jedan mulja, drugi laže i pitanje na kraj dana, kome jaje kom' banana. Rađaše se razni izmi, komunalni, socijalni, feudalni, kapitalni, al' zbog pravde i poštenja, ne moguše biti stalni.

Meštri svoje tajne taje, sve dok neki izam traje, izmi znače i poluge kojima se zakon stvara, izmi znače i poluge kojima se nekog vara, što rekoše odavnina, politikus prednost ima.

Pisat perom po papiru, nije nikom bilo lako, pa se jedan dosjetio, tiskat ćemo samo tako, Takav stroj će postat svet i promijenit cijeli svijet.

Netko negdje nešto kaže, meštar kaže ovaj laže, negdje nešto netko slaže, meštar tisne dobro kaže.

Nasta sasvim novi red, meštri stvoriše nered.

Atko znađe, možda stvarno, neki kreten gumb pritisne, pa rakete tad' polete, u jednom i drugom smjeru, samo da bi nekom meštru drugi meštar uz'o mjeru.

Pa je nekom na pameti, što ću na ovoj planeti, na mjesecu dobra klima, puno svega tamo ima, možda će čak sutra moći, romobilom tamo doći, možda dođe tamo stvarno, dotad sve je virtualno.

Tako nastaje novi svijet, nazvaše ga Internet.

VSS odloži štivo natrag u registator.

Sad je napokon bio svoj na svome. Ali i dalje za njega spasa nije bilo. Nije otkrio tajnu kako biti to što je i treba biti.

Jedino što je shvatio bilo je to da zavorena vrata njeovog ureda nikome ne služe kao i to da onda nitko ni njemu ne služi.

POKER FEJS

I tako, uz sve što pročitao znao je da nit' je Vlad nit' Spasoje Sad. Zato je odlučio nastaviti čitati spise u registratoru.

Na redu su bile „tajne“ sljedbe Velikog Kalimera. A tajne uvijek treba otkriti.

TAJNA JAJA

Jaja su važna od vijeka pamtivijeka. Svako jutro jedno jaje organizmu snagu daje. I zato svi uvijek žele imati što više jaja.

Šest jaja veću snagu daje nego pet jaja.

Ali nije svako jaje isto jaje tako da svako jaje organizmu istu snagu ne daje. Mudrost o luksuzu jaja kaže da od viška jaja jaje ne boli. I ne samo to, luksuz jaja ima posebnu svrhu, a to je pokazati svoja sjajna jaja drugima.

Pa, neka ih drugi vide i neka ih se boje.

U tu svrhu je jedan meštar naše sljedbe osmislio društvenu igru koja se igra po principu majstorstva širom kugle. Pravila su jasna, nije moguće uzeti tuđa jaja ako se svoja ne stave na panj.

Zove se Poker.

Svi kreću sa različitim brojem jaja i svojim majstorstvom mogu uzeti samo jednak broj tuđih jaja na panju koliko svojih stave. I dok god imaju što staviti na panj, pa makar samo ljusku na svojoj glavi, mogu se nadati da će uzeti drugima njihova jaja. Baš kao što je i u životu.

Svi vide jaja na panju i sva jaja u košarama, jedino je tajna koje su im promiješane karte došle u ruke, to određuje Zagor. Nikad se ne zna gdje će i koliko koga munje i gromovi pogoditi.

Svi po zakonu Nule računaju što je manje a što više, što on ima i što može i što drugi ima i što mogu.

To je samo računica, ali majstorstvo se svodi na energiju, odnosno količinu i brzinu.

Oni koji imaju manje jaja su gladniji, htjeti će brže doći do novih jaja za sebe i zato će oni brže stavljati svoja jaja na panj. Oni drugi će stavljati jaja na panj sporije jer još dugo imaju snage za igrati. Tako, jedni su uvijek moćniji od drugi, a postati će još moćniji ako uzimaju jaja od nemoćnijih.

Mi meštari postojimo od samog početka svijeta i naša je uloga određivati pravila.

Panj je simboličko mjesto borbe, mjesto gdje se gubi i dobiva moć. Mi dopuštamo da se može u svakom trenutku odustati od igre, ali znamo da nitko neće, jer je oduvijek sjaj svih tih jaja privlačniji od same igre. Godinama povisujemo obavezne uloge na panju i tako moć usmjeravamo prema onima koji imaju više jaja. To smo nazvali ekonomija.

Naša rana istraživanja su pokazala da od silnog mućkanja puno jaja bude mućak. Ipak tu za nas nema problema jer dokazano je da se jednog mućka dvojica boje.

Princip vrijedi, mućak je samo nijansa, jer, kad ih se pogleda izvana, jaja k'o jaja.

Zato se na panj mogu staviti i mućak jaja, a to se ne provjerava niti se može provjeriti sve dok se ljuska ne razbije. Zato je za nas važno da se ne razbije.

I kako se ne može 1000 jaja držati u košari za 50 jaja, tako je jedan naš meštara smislio mjesto gdje se mogu sakriti viškovi, daleko od očiju ostalih.

To mjesto zovemo banka.

A i za za nju smo osmislili pravila. Banka se igra samo sa tuđim jajima. Nitko drugi, osim meštara iz banaka ne vidi koliko skrivenih jaja stvarno ima.

Zagor je prirodan lik, ni pravedan, ni nepravedan, ali je napravio veliki problem kad je prvi put promiješao karte i tako odlučio da svi skupa uvijek imamo samo onoliko koliko smo na početku svi zajedno dobili. Što god radili, stvarali ili rastvarali uvijek postoji ista količina svega skupa.

I onda je, poznavajući tajnu, jedan naš meštar stvorio zaključak da nema dovoljno jaja za dovoljno sjaja. To je važno za našu misiju, pa smo učinili sve kako bi on postao jedan od najcitatiranih autoriteta za sjaj jaja.

Dali smo mu Nobelovu nagradu koju smo osmislili kao nagradu za naše najistaknutije najmudrije članove. To smo, naravno, pustili u tisak. I sad svi misle i uče da nam je Zagor zagorčao život jer nam nije dao dovoljno sjajna jaja koliko sjajna želimo.

To je, za nas, postalo i ostalo zlatno pravilo. Neka drugi odlučuju i neka onda oni budu jedni drugima krivi. Neka se oni s tim problemom muče.

Jer, što stvaraju jaja većeg sjaja to više imaju i mućak jaja većeg sjaja. I još uz to, ali baš uvijek, neke ljuske popucaju.

Nazvali smo to umjetnošću i industrijom, a postupak efikasnošću iako, to s tim nema nikakve veze.

Za nas je važno je da sve to složimo tako da izgleda pravedno i jedino moguće.

A ako ne uspijemo onda je Zagor kriv.

VSS je tajnu jaja pročitao 12 puta. Shvatio je suštinu ali se i dalje pitao komu čemu on služi i koga čega nema, pa se pitao i koga čega ima i shvatio da toga nečega ima u registratorima.

Shvatio je da su registar poreznih dužnika, kao i registar lažnih branitelja i registar necijepljenih samo dio igre moći oko sjaja jaja.

No, zapitao se čemu služi registar kretena i idiota?

I odlučio je i to saznati.

SJAJ U TAMI

Prelistavajući stranice i stranice registra kretena i idiota napunjenih sa imenima, naletio je i na imena svojih roditelja.

U registru nije pronašao nikakvo obrazloženje čemu to. Zaključio je da će objašnjenje naći jedino tako da pročita i druge tajne sljedbe velikog kalimera. I tako je nastavio je čitati dalje.

TAJNA JAJOGLADITELJSTVA

Od početka i postanka o pravdi se sudi. To je poznato još iz vremena kad su naši prvi meštari napisali stari zavjet. Dvije kokoši su se svađale a treća je presudila kome jaje a kome banana.

Ali oduvijek, onaj koji sudi ne sudi o pravdi sebe, već o pravdi drugih.

To je zato jer je u našem postanku zapisano da uvijek netko mora biti nekome za nešto kriv.

Nekoć davno, jedan naš meštar je sjedio na trgu i promatrao kako si svi međusobno glade jaja, i primjetio kako jedan, u prikrajku, sumanuto sam gladi svoja jaja. Primijetio je da su njegova jaja bila jaja sa puno manje sjaja.

Nazvao ga je idiotom.

Taj meštar je bio Veliki meštar, pa je njegov registracijski ured svjetovne vlasti odlučio sumanutog registrirati i to je bio početak prvog registra idiota.

Sve koji si međusobno glade jaja do najvišeg sjaja nazvao je politikusima, a kako je njih bilo milijun puta više nije imalo smisla da se i njih registrira.

Svi današnji registri počivaju na tom pravilu.

Registar idiota je popis registriranih koji ne glade tuđa, pa onda drugi ne glade i njegova jaja.

Nadalje, on je empirijski zaključio da je dobro da drugi glade svačija jaja ako žele jaja visokoga sjaja i da jaja najvećeg sjaja, najbolje gladi onaj koji ima najsajjnija jaja.

Jasno, najsajjnija jaja ima poglavica i zato što svi žele gladiti baš njegova jaja. I zato je Poglavica poglavica. Ipak, da bi Poglavicu svi gladili po jajima on mora ponekad i njih pogladiti po jajima.

A toliko jaja koja se nude za glađenje, zagladiti ne može jedan poglavica sam.

Zato je poglavica uz sebe donosio razne jajogladitelje koji su se usavršavali u svom majstorstvu do te mjere da ih je čak počeo zvati meštrima.

Poglavice su tako, vremenom, stvorili posebnog meštra za jedno jaje, a posebnog za drugo, pa posebnog meštra za žumanjak, pa posebnog za bjelanjak, pa posebnog za ljusku, pa posebnog za pola ljuske i na kraju specijalnog gurua za sjaj.

Istina, svi ti meštri jajogladitelji poznaju jaja do detalja, ali, za razliku od nas, ne razumiju čemu služe oni a čemu jaja. Svakom takvom je svejedno je li jaje jaje ili mućak jaje, samo je važno da ih dobro gladi.

To naravno nisu meštri našeg svetog reda.

Mi smo se ispočetka tome protivili ali smo vremenom shvatili da je to jako dobro za nas. Zato smo i njihove redove odlučili upravititi. Tako, ako takav meštar dobro gladi on postane najveći meštar jajogladitelj a što mu donosi najveći mogući jajogladiteljski položaj i jajogladiteljsku moć. Meštar jajogladitelj kojem pripada više jaja od drugoga se naziva doktor meštar jajogladitelj, a onaj kojem pripada, i od njega više, je primarius meštar jajogladitelj.

I najvažnije, svi će za dobro svojih jaja uvijek birati većeg meštra jajogladitelja svojih jaja i baš njemu će uvijek biti spreman, zbog svojih jaja, dati više svojih jaja.

Mi smo veliki meštari zato jer znamo da je misliti da znamo sve o nečemu ako znamo to nešto u detalje čista iluzija. Detaljizam odvede u sitničavost i jajogladitelji nikad ne postanu stvarni meštari.

Oni postanu obični fah idioti i tako završe u istom registru.

Isto tako, za nas nije dobro da sva jaja na kraju završe kod meštara jajogladitelja i poglavice, jer, radi se i o našim jajima i njihovu sjaju.

Mi znamo da onaj koji gladi jaja nije onaj koji gladi mućak dok onaj koji gladi mućak uistinu je onaj koji gladi jaja. Ali znamo i to da većina ne razlikuju jaje od mućka. Nazvali smo ih kretenima. Pojam kreten dolazi iz pojma cretin što znači kršćanin, odnosno onaj koji je grješan.

Primjer je priča iz novoga zavjeta o tome kako je Nadglavica postao najveći poglavica. Iako je bilo očito da je lakše uloviti jednu sredozemnu medvjednicu meštari je kretenski htio loviti tisuće cvrčaka.

On je tako gladio samo svoja jaja, makar, ona su bila mućak.

Kreten griješi jer ne razlikuje pravo jaje od mućka, a to je važno za nas, jer mi znamo korisnost mućaka. I mućci su jaja i ako ih se dobro zagladi izgledaju k'o prava, mogu se držati u košari ali i staviti na panj. I dok netko shvati da je na panju dobio mućak prođe jaje u kolačima. Jedino što mu preostaje je da kaže sebi da je kreten.

I tako smo odlučili registrirati i kretene.

Dobro je znati tko su i koliko ih ima jer kad mi promijenimo pravilo, kreteni neće uočiti da nakon promjene pravila više nitko neće gladiti baš njihova jaja i da će tako njihova jaja vremenom izgubiti sjaj.

Dakle, kretenezam je obrazac ponašanja, odklon od toga što uistinu je, slijepoća, odnosno mućak. A mućak je mućak bez obzira koliko ga netko gladio. Idiot je onaj koji misli da sva jaja treba baš na njegov način gladiti, a kreten ne razlikuje zaglađeni mućak od sjajnog jajeta.

Za nas je važno sve ih registrirati jer idioti ignoriraju naša pravila, a kreteni se previše priklanjaju tim istim pravilima. Jednoulje je ono što ih povezuje, a u tome se nalaze svi naši problemi i naša rješenja.

Mi nismo kreteni, nismo slijepci, slijepac ne može ništa vidjeti, pa ne može ni znati kako vidjeti. Zato je naš meštar Leonardo rekao da treba znati kako vidjeti.

Veliki meštar razumije stvari, a običan jajogladitelj misli da zna. Na kraju, kad se sve raspetlja, svi će svi biti spremni dati sva svoja jaja nekom Velikom meštru, samo da bi spasili svoja sjajna jaja.

Ako si razumio, dobrodošao Veliki meštre! Pozdrav!

I tako shvati Vlad zašto je Spasoje Sad. Pogleda se u ogledalo, sjajna ljuska gore, a kočoperna neuglancana banana između dva premalo zaglađena jaja dolje. Sam sebi reče: „baš sam kreten, i ja ću uskoro biti upisan u registrator ili ću završiti u Baden Badenu“.

SAKRAMENT POTVRDE

Baš zbog toga, da se ne nađe u registratoru idiota i kretena kao njegovi roditelji, odlučio za uistinu postati Veliki meštar.

Jer, ako se zaključa u svoju sobu, nitko neće gladiti njegova jaja. A ako učini ono što mu BiDžej-iDžej kaže ostat će samo jedan obični jajogladitelj.

Tako je odlučio pročitati slijedeću tajnu sljedbe Kalimeroven koja mu je po redu došla pod ruku.

TAJNA MAJSTORSTVA

Dovoljna je neka, obično mala ideja o nekoj pravednosti, da se među jajima i kokošima stvori idealizam.

I svi kud i mali Mujo, ali ne i mi.

Mi nismo ni ideolozi i ni idealisti. Mi razumijemo da je pravednost samo pojedinačni osobni sud u iluziji zbilje. Zato, puštamo da se drugi sukladno svojim idealima u nekim idealizmima tuže i sude oko sjaja jaja i pravednosti.

Nismo kreteni, pa, iako sudimo mi ipak ne sudimo već pustimo da jedni drugima to čine.

Naša misija otpočetka je: pravila a ne sud, princip a ne nijanse. Mi smo, kroz povijest, samo upravili sve te iluzije.

Feudalizam je, na primjer, nastao iz ideje da svi, pa i crno roblje, trebaju imati svoj komad zemlje. I mi upravilišmo to, rob više nije bio rob već kmet, kraljev namjesnik više nije bio namjesnik već feudalac. Kralj osta kralj i meštar osta meštar. Kralj presudi a svi povikaše, živio nam pravedni kralj i samo kralj.

Sve osta isto, a vremenom se zaboravi i što je rob i što je namjesnik.

Komunizam je bila ideja da je moguće da sva jaja budu u jednoj košari pa da bi se svi mogli igrati: svako jaje drugom jaju sjaja daje. Ali to ne ide i na kraju se taj se upravljani idealizam razbio k'o jaje.

Socijalizam smo upravili prema pravilu, sva su moja jaja tvoja i tvoja jaja moja. U to pripadaju, osim jaja visokog sjaja i sva mućak jaja pa i banane. Sve je svačije i ničije pa tako nema suda kome kakvo jaje a kome banana. Naravno, uspjeli smo čak upraviti i takvo banana društvo.

Upravili smo i kapitalizam gdje je: moje jaje moje jaje, tvoje jaje tvoje jaje, pa tko što na panju uzme, organizmu snage daje. To nije bilo teško, jer to je tako od samog početka opisano u novom zavjetu.

Tko jači taj kači i od jačeg uvijek postoji jači.

I nismo mi stvorili ideju o najjačem koji je ikada hodalo zemljom, ali smo na kraju smo upravili i globalizam, odnosno, sva jaja iz svih košara u jednu veliku košaru.

Meštre, sve se vrti oko sjaja jaja, a razni idealizmi se temelje na iluziji koja je stvorena kad je Zagor rekao Kalimeru: što se snilo to i bilo, od sad pa do vijeka kraja, željet ćete jaja sjaja, tucite se borite se, idite i množite se.

Na ovoj planeti je Kalimerov ideal postao stvarnost, a to je ujedno i naša najveća mogućnost za beskonačno meštovanje.

Zapamti dobro! Veliki meštar je to veći meštar što upravili pravila za što veći panj.

A najlakše je upravititi idealizam diktature, jer što je diktatura nego diktat naših pravila.

Netom potom što je VSS tajnu pročitao, zazvoni njegov super pametni telefon. Javio se, a s druge bežične strane dobi poruku od njegove već četvrte priručnice: „prije pola sata opet je bio tu BiDžej-iDžej i pregledavao registratore.“

Odmah se sjetio Baden Badena i znao je da očito mora odmah nešto napraviti. Ustvari, znao je da je već davno trebao nešto napraviti i da nema smisla više gladiti BiDžej-iDžejeva jaja velikog sjaja. Uz to, poželio je da napokon netko zagladi i njegova jaja. I tako je, napokon, izmućkao svoju prvu Veliku majstoriju.

Pozvao je na razgovor svoga fahidiota jajogladitelja, primarijusa meštra biologa, koji bijaše na glasu kao najbolji i najveći jajogladitelj koji postoji. Baš je on izumio mRNA tehnologiju.

Pa kad ga VSS upita retoričko, nikad odgovoreno, jednostavno pitanje: „*ajde reci mi što je bilo prije, kokoš ili jaje?*“, ovaj mu objasni da to ima veze sa rekombinacijama gena i mutagenezom.

I da je očigledno da živa kokoš snese naočigled neživo jaje.

VSS ga onda majstorski pogladi po jajetu i reče: „*hvala primarijus, od danas bit će tako kako si zagladio, objavi to i podijeli obrazovanju a ja ću se pobrinuti da po mome novom pravilu to uđe u kukurikukulum i da svi to nauče i znaju*“.

I tako biolog postaje ideolog. Izašao je novi udžbenik, na koricama je bio njegov portret, a naslov: „*kokoš pa jaje*“. Udžbenik je otisnut u velikom i dovoljnom broju primjeraka i podijeljen obrazovanju, a po pravilu ušao je u kukurikukulum.

Tako će u budućnosti, kroz dane, mjeseci i godine svi znati da je prvo bila kokoš a tek onda jaje. Na taj je način davna misterija postanka razriješena. Stiglo je novonormalno.

NOVO NOVONORMALNO

Nakon par mjeseci, VSS pozove na ručak BiDžejiDžeja, dugogodišnjeg predsjednika stranke još uvijek na vlasti, a čim je ovaj ušao u ured reče mu: „*vidiš da je sada sve OK, sve sam riješio i razriješio*“.

BiDžejDžej ga, pomalo tupo, pogleda ispod ljuske i reče: „kako to, kako to, pa i dalje svi misle da vlada narod koji nije na vlasti, da su dužnosnici dužni a nedužnosnici nedužni, da je epidemija i pandemija na vrhuncu, jer virus izlazi i ulazi, umire i oživljava. Još se usput i svud okolo sve tresse. To znači da stranka ima problem, ja imam problem i ti imaš problem“.

Onda mu VSS odlučno reče: „e vidiš, ja ganemam prijatelju stari“. A onda VSS majstorski objasni stanje svih prirodnih stvari: „narod je na vlasti pogledaj Ustav, službenici služe pročitaj zakon, dužnosnici su dužni a nedužnici nedužni pitaj suce, nema pandemije ima omikrona pitaj epidemiologe, a što se treslo, treslo se pa prestalo, pitaj geologe“.

Pa ga upita: „jel ti se i sad tresse?“. A nije se treslo. BiDžejDžej zbog toga pomisli i prozbori: „u pravje si ali...“, i prije nego je završio misao VSS ga presretne riječima: „nema tu ali, ali vidiš, zbog tog ali, sve je moguće, čak i da je nije i da nije je.“

BiDžejDžej je naposljetku shvatio suštinu. Otišao je svojim putem a njegov jajogladiteljski stožer je ukinuo sve dotadašnje jajogladiteljske mjere. Tako novonormalno postade novo novonormalno. Vlad Spasoje Sad sad osta samo Spasoje.

Njegovo šegrtovanje je završilo.

MEŠTAR OD JAJA

Sve je novonormalno bilo još novije novo
novonormalno.

U to vrijeme, svi su znali da je prvo bila kokoša a
tek onda jaje.

Neki su zbog toga postali doktori i primarijusi,
jajogladitelji jaja visokog sjaja.

POROĐAJNE MUKE

Jednog dana, nakon par godina velikog meštrovanja, dok je Spasoje okačivao svoj novi, malo veći portret, dogodi se vlak u snijegu. Negdje je novo novonormalno iznenada zapelo.

Jedan, imenom Oroz Jr. je, na kvizu za milijun jaja pred milijun njih, na pitanje: „što je bilo prije kokoš ili jaje“ odgovorio sa: „pa naravno, jaje, jer samo jaje organizmu snagu daje“.

Potom se voditelj kviza nasmijao i pritisnuo crveni gumb što je značilo: „netočno“. Ali Oroz Jr. doskoči i reče: „netočno je da je netočno, a to je onda točno“.

To, logički, uistinu izgledaše svima točno pa je u studiju nastao muk. I odmah potom su se društvene mreže zapalile oko toga je li netočno netočno točno.

Izbili su prosvjedi i tako se Veliki meštar Spasoje odjednom našao u problemu Baden Badena.

On je naravno, odmah netom potom, poučen iskustvom, prebacio jaje na svoga primarijusa ideologa biologa, a ovaj je, odmah uto potom, napisao niz znanstvenih objava, demantija i razno raznih teorija evolucije.

Ali, puk i dalje tražiše objašnjenje o tome što je uistinu točno, jer, ako je točno da je netočno netočno onda je sve netočno netočno točno.

I onda je Spasoje, htio ili ne, pokazao svoje znanje i imanje.

Dogovorio je unaprijed dogovorenu debatu na jednoj od najgledanijih emisija sa temom: „točno ili netočno netočno“. Na jednoj je strani bio autoritet mRNA biologa a na drugoj izdvojeno mišljenje jednog običnog Oroza mlađeg.

Biolog ideolog je izjavio da je zbog interesa javnosti ponovo pregledao sve znanstvene dokaze i kako oni nesumnjivo pokazuju da je prije bila kokoš.

Izveo je i dokazni postupak uživo. Prvo je pozvao jednu dragovoljku iz publike a onda uzeo dva najsajnija jaja iz košare pod UV lampom, zatim je dragovoljku posjeo na jaja i nakon nekoliko minuta osobno obavio izlijeganje, kako je to sam nazvao.

Pa reče: „*svi ste vidjeli što se zbilo, da nije dragovoljka dragovoljno sjela na jaja, badava i jaja i košare i UV lampe*“.

Nakon toga nepobitnog dokaza Oroz Jr. nije imao izbora, pa sebe poreče, plati malu kaznu za nadriznanost, prikloni se naratovu, i za to, dobi od Spasoja, po dogovoru, svoja zaslužena sjajna jaja.

A kako sve bijaše znanstveno dokazano izađe novi, još ljepši, udžbenik sa velikim portretom biologa i novim naslovom: „prvo kokoš onda jaje, znanstveno dokazano i empirijski potvrđeno,“. Bijaše to, po Spasoja, sretan završetak jedne tužne i nezgodne teorije zavjere. Spasoje se sam divio svome umijeću a kao nagradu sebi zaposlio je još jednu priručnicu.

OTKIĆE FENOMENA

Ipak, kako je točno da je netočno netočno točno, teorija zavjere se jednostavno morala ponoviti. Tako je mlada Kokoševa u istom kvizu: tko želi milijun jaja, ponovno odgovorila da je prije bilo jaje a ne kokoš.

I povijest se ponovi, ali i nova velika majstorija, jer, Spasoje je bio spreman na sve.

Do tada već pročitao slijedeću tajnu iz zlatnog registratora.

TAJNA ISPOD LJUSKE

Veliki meštre, sad ćemo ti otkriti najveću tajnu.

Vidiš, mi te ne poznamo ali smo uvjereni da si na zid stavio svoje portrete. Čitajući naše tajne, shvatio si što znači pokazivati sjaj svojih jaja drugima, ali znamo i to da to nisi učinio samo zbog toga.

Čak i ti jasno imaš i misliš da razumiješ svoj stav, a s druge strane se ponašaš drugačije. Ne činiš stvari zbog pravde već zbog interesa, a to je odlika pravog politikusa.

A nekoliko naših meštara iz reda psihologa su istraživali je li to zbog onoga ispod ljuske ili zbog doživljaja sjaja jaja.

Prvo što su zaključili je da svi jako vole sebi slična jaja. Na primjer, možeš biti član najgorega kluba jaja koji postoji, ali ipak, tvoj klub jaja je za tebe najbolji klub jaja koji postoji.

Tvoj ured je najbolji ured ma kakav on bio, pa si i ti kao nečiji meštar za njih najbolji meštar što postoji jer nemaju drugoga. Sve je to zato jer je pojam „moj“ ustvari znači „interes“.

Kad netko kaže: „to je prava pravcata nepravda“ on to ne kaže zato što misli da je nešto nepravda, već zato jer misli da je to nepravda prema baš njemu. I svi u tome sudjeluju, zato se stavovi i mišljenja ažuriraju kroz vrijeme ovisno o interesu. Pa je ono što je nekome jučer bilo pravedno danas nepravedno i obratno, jer, svi jednom dođu na red.

Promjenama stavova su se bavili naši razni meštari, istraživači onoga ispod ljuske, počevši od Mengelea meštara od skalpiranja, do raznih magneta i elektroda današnjih meštara.

Svi su oni tražili važna mjesta ispod naše ljuske koja na stavove i ponašanja utječu. Mjerali su na razne načine vremena i reakcije na ideje i događaje.

Otkrili su nevjerovatne stvari, a ovo su najvažnije i dobro je da ih razumiješ.

Dakle, prve reakcije na sjaj dogode se nesvjesno i bez ikakvog razmišljanja, sve u malih 450 milisekundi, a stavovi o sjaju se nesvjesno se pohranjuju i koriste kada je ubuduće potrebno procijeniti sjaj. I tek kad se doživljaj usporedi sa prethodnim stavom on dobije smisao pravednosti.

Doživljaj i stav dakle nisu umotvorine, ali poslije utječu na svjesno ili namjerno i nesvjesno ili nenamjerno buduće ponašanje.

Amigdala ispod ljuske nadzire što se događa, stvara budnost i budi opreznost prema onome što može biti, a Inzula ispod ljuske radi tako da stvara osjećaj gađenja onim što vidi.

Ta oba mjesta ispod ljuske umanjuju osjećaj pravednosti, a to nema nikakve veze sa razumom i znanjem. Tako će i svaka tvoja majstorija biti događaj koji se mora doživjeti i koji će sigurno izazvati različite mehanizme opažaja pravednosti kod drugih.

Zato pravila treba iščarobirati. To postane vrlo jednostavno ako poznaješ te mehanizme. Princip je isti ostalo su nijanse.

To smo nazvali propaganda, pa kasnije marketing.

Naravno nikoga ne zanima kakav poglavica uistinu je, a ni poglavicu ne zanima kakav netko drugi uistinu je. Zato smo poglavice naučili da koriste slogane a ne objašnjenja, na primjer, pravedno, istinito, pošteno, solidarno i slično. To je način kako biti većini pravedno sličan jer svi imaju iluziju o svojoj pravednosti kao jedinoj pravednosti.

A gdje ćeš veće pravednosti od čarolije iluzije o postojanju pravednosti.

Da bi se drugi poistovjetili sa sloganom moraju vidjeti sjaj, pa je zato iznimno važno ukazanje. Najbolje kao oku ugodne slike visokog sjaja, jer, jedino tako će se, sa nekakvom sjajnom slikom i sloganom iluzije bolje pravednosti svi lako poistovjetiti. Pa i s tvojim portretima u hodnicima.

Jedan naš meštar je lijepo rekao da je pravda samo ideal, nedostižna težnja, utopija, neostvariva iluzija. Kako nema nepravde bez pravde tako onda nema ni pravde bez nepravde.

Zato je najvažnije novim pravilima zagladiti jaja da se toliko sjaje da zabljesnu i pri tome uopće nije važno je li jaje pravo jaje ili mućak jaje.

Zato nemoj brinuti o tome što drugi misle da je neko tvoje pravilo prava pravcata nepravda.

Kad stvaraš nova pravila nevažno je kakvom se težnjom ti vodiš.

Pravila trebaju stvoriti iluziju većeg sjaja, a sve će ostalo obaviti drugi.

Što stvoriš veću čaroliju pravednosti tako će drugi biti tome skloniji. Na primjer, moguće obećati da možeš jednim cvrčkom nahraniti čitav kvart.

Vidiš, to izgleda nemoguće, ali je poželjno, a ono što je poželjno to svi žele kao moguće. Samo treba smisliti pravila kako stvoriti poželjno. To je tvoj posao i tvoja moć i jedino je važno da se drugima pravila ne zgrade previše i da pružaju najpoželjniju utopiju.

Poglavice su samo zaglađena mućak jaja visokog sjaja i uistinu, druge briga za to, njih zanimaju njihova jaja. Poglavici je najvažnije njegovo ukazanje i da njegovi sljedbenici na kraju pomisle koliko su sjajna njegova jaja.

Politika je igra sjaja jaja.

Ovisi o tome što je nekome privlačnije, sjaj iluzije ili sjaj vlastitih jaja. Sve se najvažnije događa nesvjesno i u trenutku u vremenu manjem od jedne sekunde. Svi smo mi po prirodi politikusi što znači da razumijemo da, ako se ne bavimo politikom, politika će se baviti nama.

I dok jedni drugima sude, Veliki meštari kroje pravila kako se to radi.

A jedino što je važno je stvarati iluzorna ali zato poželjna pravila.

Spasoje je pogledao u udžbenik iz biologije sa slikom i sloganom svoga primarijusa biologa ideologa i u 450 milisekundi i slika i slogan mu se zgadiše.

Crv ispod ljuske nije mirovao, bio je sumnjičav i oprezan.

Zaključki kako je nepravедno to što se nešto uči kao činjenica bez ikakvih znanstvenih dokaza. U njegovom mislima za sve nepravde je bio kriv biolog ideolog i njegova slika na udžbeniku. Zato sve to treba, pod hitno, promijeniti.

NOVI POREDAK

Spasoje je angažirao svoga meštra analitičara koji mu je pripremio izvješće o trendu povjerenja u biologa. Iz izvješća je bilo razvidno da je, po komentarima na društvenim mrežama, u slučaju biolog protiv Oroza Jr, 87 posto stavova o biologu ideologu bilo negativno.

Osim toga, pojavio se Influencer, mlađi biolog suprotnog mišljenja, a na njegove objave 92 posto stavova svih komentatora bilo je pozitivno.

Konačni podebljani zaključak u izvješću je bio: „*po svemu ovome, obzirom da je netočno netočno a onda točno, čini se ipak točnijim da je prije bilo jaje nego kokoš*“.

Sposoje je onda, analizirajući snimku stanja, došao do vrijednog znanstvenog empirijskog zaključka: „*logično je da je svima poželjnije da je prije postojalo veliko sjajno jaje nego jedna obična kokoš*“.

Zato je na skijanje u Baden Baden poslao svoga biologa ideologa i zaposlio Influencera.

Po pravilniku o ovlastima i nadležnostima, i izmjenama pravilnika o ovlastima i nadležnostima Velikog meštra nije morao provoditi javni natječaj za radno mjesto glavnog izvršnog ideologa. Nije se morao obzirati ni na to što je Influencer u tome trenutku bio u službenim krugovima stranke etiketiran kao najveći teoretičar zavjere. Znao je što radi, a da s tim dolazi spas i s njim novi poredak.

Influencer je potom snimio videozapis u kojem iz košare pod UV lampom prvo uzima dva najsjajnija jaja, zatim pozove dragovoljku i posjedne ju na njih i osobno obavi ojaenje, kako je to sam nazvao.

A onda je pozove i dragovoljca s kojim uživo učini isto. Svima je bilo jasno predočeno da je prvo uzeo jaja a tek onda pozvao dragovoljce.

Od tada, su svi godinama svi učili, pa su onda i znali, čak i vjerovali što je prava istina. Dovoljno je bilo samo gledatii u naslovnicu udžbenika na kojoj su nasmijani pozirali Spasoje i influencer.

Spasoje je u svojoj ruci držao Influencera koji je u ruci držao udžbenik s otisnutim „*prvo jaje a tek onda OK*“, na naslovnici.

RENEŠANSNI KRČMAR

Bilo je to vrijeme renesanse i mira.

Ali, prokleti ali.

RAČUN BEZ KRČMARA

Ali, postoji ona stara: jaje nikad ne spava!

Vremenom zaboravljeni, u debati poraženi Oroz Jr. je, stavljajući na panj, ostao bez svih svojih kvizom zarađenih sjajnih jaja.

On je, gledajući i prelistavajući novi udžbenik iz biologije u 450 milisekundi osjetio sav svoj idiotizam. Pomislio je: „*to je prava pravcata nepravda, pa ja sam prvi tvrdio da je prije bilo jaje*“.

Za svoju sudbinu je okrivio, a koga drugoga, nego starog biologa ideologa koji je, po njemu, lažirao dokaze, a kako je on nastradao u Baden Badenu nije ga bilo moguće utužiti. Odlučio se boriti za svoje ideale ne bi li sebi i drugima dokazao da je bio u pravu. Tražio je znanstvene dokaze po Wikipediji, po raznim stručnim i znanstvenim portalima.

Svugdje je samo pisalo da je „prvo jaje pa tek onda OK“ i točka.

Tako je, u nedostatku znanstvenih dokaza, svojevoljno prešao u religiozne vjernike. Ponukan čvrstom vjerom koja se prenosila s koljena na koljeno odlučio je, baš kao i Kalimero, zazvati Zagora. Učinio je to na krovu najviše zgrade u gradu, točno iznad ureda Velikog meštra.

I kako bijaše na početku tako i tada, dogodi se ukazanje, prvo mali praščić, pa zagrmi niotkuda: „*znam što hoćeš i što tražiš, ali to ne možeš naći, jer si kreten pa ne vidiš, očigledno što to znači. Poglej sebe, moj tetrijebe, pa ti-orož nosiš jaje, a ne jaje ti-oroza, kakvu sliku to ti daje?*“

I to bješe to.

Iznenada i u trenutku, Zagor u hipu nestade nikuda, a Oroz Jr. Ode, svojim putem, nekuda.

Ali, opet prokleti ali. Kako je mali prašćić znanstveno dokazano poznat kao Veliki prasak, tako je on probudio Spasoja koji je prisluškiavao cijeli razgovor, koji poslije nije mogao zaspati, pa je on, od muke, pročitao još jednu veliku tajnu sljedbe Kalimerove.

TAJNA SJAJA

I od najsajjnijeg uvijek ima sjajniji. Sjaj svatko vidi na svoj način i zato svako pravilo, svatko na svojoj ljsuci osjeti drugačije.

Svatko za to ima svoj vlastiti program.

Program nije ni oroz ni kokoš, ni jaje, program ne osjeća ni pravdu ni nepravdu. On se samo izvršava, nije samostvoriv i netko ga treba isprogramirati ili kodirati kôd. Svaki kôd, osim same logike sadrži i konstante i varijable, a od varijabli ili promjenjivih vrijednosti ovisi rezultat izvršavanja.

Logika ispod naše ljsuke tako ovisi o trenutnoj vrijednosti opažaja onoga što se događa u stvarnosti, a vrijednosti varijabli seažuriraju sukladno opažaju.

To se događa nesvjesno u 450 milisekundi.

Zato jedno isto pravilo jednom izgleda pravedno a drugi puta nepravedno. Zato jednom stvari činimo ovako, a drugi put onako.

Radi se o osjećaju dobrog i lošeg, većeg ili manjeg sjaja. Tek kad je sjaj manji postaješ svjestan pogrešaka svoga kôda. To se tako vidi u stvarnosti i javlja se osjećaj nemoći.

Neki se zbog toga pozivaju na više milosrđe.

Ako pozovu Zagora i priznaju da griješe on će ih uputiti kako manje griješiti. Ipak, Zagor nije neko jaje, nema isti kôd. Zagor ne vidi ni pravdu ni nepravdu na isti način. On ne razumije našu muku oko pravde i nepravde ili većeg i manjeg sjaja. Isto tako i zato, mi ne možemo shvatiti Zagora našom logikom.

Neki zanemaruju Zagora pa se pozivaju na savršenstvo našeg vlastitog programa. Tvrde da su greške u kôdu prirodne jer je naš program takav kakav je. Čak je i samo kodiranje, odnosno zapisivanje koda na materiju, je nesavršen kemijski proces i daje različite rezultate. Svi uzalud težimo savršenstvu i nekom idealnom kôdu iako nijedan nesavršen kôd nema savršenu logiku. Kad sve to stavimo u vrijeme i prostor dobijemo jedno potpuno nesavršenstvo.

Ali, sve to ima svoj smisao, jer zamisli što bi se dogodilo da ažuriranje nekog nesavršenog kôda dovede do potpunog savršenog kôda. On bi onda jedini opstao jer bi jedini on imao smisla. Svi ostali kôdovi bi bili nepotrebni i nestali bi u stvarnosti. Onda bi sve bi bilo jedno te isto. A onda ne bi bilo kretanja, energije, kemije, ne bi bilo ni jaja ni sjaja. Smisao savršenog kôda bi bio ništa.

Na kraju, ne bi imao što izvršavati pa ga ne bi ni bilo.

Shvaćaćš, nesavršenstvo je naše savršenstvo. Svi smo mi u svakom trenutku okrenuti u nekom smjeru i od toga trenutka nekud idemo, a očito ne idemo sami nekud bez veze.

Dokučiti kako se i zašto nešto sakuplja, kako i zašto jedno drugo privlači je bio glavni zadatak svih naših meštara iz reda fizičara. Ali, još uvijek nisu jer ne mogu, a ne mogu jer naš kôd uvijek, ali baš uvijek kad se počne izvršavati koristi jednu te istu ako-onda proceduru.

Mi ne možemo zamisliti da nešto postoji ako nije stvoreno, ako prije toga nije nešto drugo postojalo od čega je to nastalo.

Za nas, sve što se dešava, mora imati neki uzrok, početak i kraj a za to je potrebno da postoji neka sila koja teži stvarati i rastvarati nešto s nečim od nečega. Nešto što jedno privuče drugom da se stvori treće.

A to znači da ta sila privlačenja ili teže, ta privlačnost, prva takva sila, ne može imati svoj uzrok. Dakle nema svoj ako i onda već jednostavno oduvijek postoji.

Iako se naša sljedba stoljećima trudila razumjeti tako nešto kroz proceduru ako-onda, jedino što nakon svega danas znamo je to da to ne razumijemo.

I sad se, kao i oduvijek pitamo idemo li mi stvarno prema nečemu u ili nas nešto privlači tamo, odnosno postoji li uistinu i stvarno prije ili kasnije.

Kako se kaže: znamo da ništa ne znamo, odnosno, savršenstvo nije moguće shvatiti, niti postići našom ako-onda logikom ispod naše ljuske.

Zato je naša misija postala isključivo čisto pragmatična, jer svima je sjaj važan. Zbog toga kodiramo najsajjniji mogući ako-onda kôd koji će gladiti jaja da najsajjnijeg mogućeg sjaja. A banana, jer je banana, se nikada ne može zagladiti toliko koliko jaje jer je jaje.

I tako, svako naše pravilo služi zato da odredi kome jaje a kome banana.

Kužiš?

I dok je na radiju bila ljubavna pjesma: „tko sam ja da ti sudim“ Spasoje, još pod dojmom tajne, pomisli: „*nakon ovoga i nakon svega sad stvarno znam da ništa ne znam*“.

Malo razmisli i shvati da, čak i po pravilu koji je osobno propisao, za slušanje ljubavnih pjesmama plaća ZAMPU a ipak ne zna kome od toga jaje a kome banana. Odgledao je i film General, koji je isto po njegovom pravilu financiran iz HAVC-a zajedničkim jajima, a opet se pitao kome tu jaje a kome banana.

Badava se to pitao, jer, bio je već toliko star da se svako pravilo, njegovom programu ispod ljuske, činilo toliko komplicirano da je bilo potpuno beskorisno. Čak i portreti, i priručnice i predsjednici stranke. Sve je im'o ništa im'o nije, sve je znao ništa znao nije. Pitao se u što uopće on zaista vjeruje.

KRČMAROVA KRČMA

I, dok je tako razmišljao o nepravdi konačnosti života, sjetio se razgovora Zagora i Oroza Jr. koji je prisluškiavao. Popio je smuti, popeo se na krov zgrade i nerado, jer Veliki meštar je bio, hrapavim glasom zazvao Zagora.

Ali, ništa.

Ponovio je zaziv opet i ništa. Pa opet, pa opet i opet ništa. I kad se umorio i krenuo natrag u ured, točno negdje, otprilike oko sebe, začu pitanje: „*hej meštre veliki, kamo ćeš?*“.

Ali, nije to bio Veliki prasak, tek tihi glasić. Spasoje nije znao dolazi li odozgo ili odozdo, dolazi li s lijeve ili sa desne strane, je li ispred ili iznad njega, nije čak znao ni gdje je. A kako ne mogaše odgovoriti na jednostavno pitanje, nastala je potpuna tišina i minuta šutnje tijekom koje se Spasoje pribere, a nakon nje, on u miru, odluči ispovjediti svoju muku.

Kukurikao je i kukurikao a naposljetku se pokaje riječima: „*Oj' Zagore slavan ti si, o tebi nam sve ovisi, objasni mi, nauči me, želim znati u tančine*“. Zagor mu reče: „*proučio sve si tajne, znaš kol'ko su one sjajne, vel'ki meštar sada jesi, pa mi reci što se desi. Pametan si i uspješan, što si tako neutješan?*“. Spasoje odgovori: „*sva ta znanost, sve te knjige i ispraznost toga znanja, postalo je razlog tome što učinih sva ta sranja*.“

Vidjevši iskrenost u njegovu kukurikanju, Zagor se odluči smilovati pa pruži mu jedno obično ogledalo ogledalce i reče: „*pogledaj se mili gdje si, to što vidiš, to i jesi*“.

I Spasoje to učini, pogleda u ogledalo ogledalce i u 450 milisekundi osjeti trag u beskraj, a onda, Iskreno, skrušeno, bez glume i razmišljanja, sebi u bradu, umjesto „*Kukuriku!*“ iskukurika „*Kokoda!*“.

A Zagor, potom, odnekuda, uze jednu jedinu običnu malu amebu, pokaza ju učeniku svojem i zapjeva: „ameba je savršena, postoji za sva vremena, niti jaja niti sjaja, nit banane s neke strane, ona rajsku formu čuva, niti čuje nit' je gluva, ne vidi me a sve vidi, svoga sjaja se ne stidi, nema noge ali hoda, nema od nje boljeg kôda“.

Nakon minute šutnje i istovremenom mućkanja, Spasoje iznebuha kukuriknu: „sad tek razumijem da ništa ne razumijem“.

A onda mu Zagor pruži papir na kojem je pisalo „O Amebi“ slijedećeg sadržaja::

Ameba je uvijek ameba, ona ne može stvoriti ništa drugo već samo sebe istoga.

Ona je primjer savršenstva idiotizma.

Ali, kad bi sve bilo idiotizam, jaje bi bilo uvijek samo jaje, kokoš kokoš, oroz oroz.

Ne bi ni postojalo sjeme pa drvo ni drvo pa sjeme, ne bi postajalo brže od sporijeg ni sporije od bržeg, ni nešto sjajnije od nečega manje sjajnog.

Ne bi bilo ni prije ni kasnije, a onda ne bi bilo ni pravde ni nepravde.

Ne postoji iluzija ako je sve takvo kakvo je.

Kad je to pročitao Spasoje će: „Kukuriku!“, a to je značilo Heureka, nešto kao sinulo mu je.

A onda mu Zagor reče: „kukuričeš, kokodačeš, čas se smiješ onda plačeš. Vidi mene idiota, od svih silnih amebica i oblika sveg života, ja izabrah za vremena, tebe najvećeg kretena“.

A to, dotad, bješe nešto najljepše što u životu, on Spasoje, ču.

KRČMA KRČMARU

Nakon događaja na krovu Spasoje je okrenuo novu stranicu svoga života.

Odlučio je on sam napisati jednu sasvim novu tajnu. Uzeo je tintibljaz u ruke i napisao:

TAJNA NAJVEĆA

Dragi svi, moje ime nije važno.

Kažu da sam velik meštar, a vjerujte, nisam velik, jer, iako sam kao i vi uvijek mogao vidjeti sve što poželim, ipak nisam želio vidjeti ono što uistinu je. Čak ni ono što je očigledno.

Znajte, mi ne mislimo već osjećamo osjećamo slobodu volje i odgovornost za ono što činimo. Osjećamo da uvijek imamo bezbroj izbora. A Programom ispod ljuske možemo samo predviđati vjerojatnost ishoda i vidjeti posljedice svoje prisutnosti.

I naše predviđanje nikad nije točno i istinito.

Zato našim pravilima, uvijek i u krug, srljamo iz stvarne slobode u stvarno roblje, i onda kroz istu tu iluziju želimo ići natrag u slobodu.

Nesavršeni pokušavamo našom logikom postati savršeni, a to je nemoguće jer očito ne postoji način da naš kod sam sebe promijeni, a jedino ga netko ili nešto može preprogramirati.

Naše znanje kao rezultat programa ispod ljuske je samo naša težnja i nemoguć pokušaj da možda logikom nešto istinito zaključimo. Ipak, potpune svrhe i smisla, na taj način ne možemo, niti ćemo ikada uistinu biti svjesni.

I dok nam Zagor, miješajući karte života, pokazuje tko smo i što smo, mi to zanemarujemo. Na primjer, tvrdimo da smo nastali od amebe, a ipak, ameba je sve ono što mi nismo. Njezin jedini ideal je biti i zauvijek ostati ameba. Ona je savršen program. Dakle, od amebe smo mogli nastati jedino ako savršenstvo teži nesavršenstvu.

A baš ta mala ameba nam u živo pokazuje da se ne može dostići savršenstvo ako je ideal biti uvijek „ja“ i samo „ja“. I ako pogledamo u sebe i u majmuna, prije će biti da je majmun naša pojava u budućnosti nego obrnuto kako tvrde naši mewštri.

U svim našim tajnama ne piše najvažnija stvar, ne piše da je naša svijest neovisna o našem programu ispod ljuske. Svjesni smo onoga što činimo jedino zato što to na svojoj ljusci osjećamo.

I baš zbog toga stvarnost svjesno odbacujemo i sami sebi stvaramo sliku ili iluziju onoga što ja želimo, drugačiju od stvarnosti koju ja opažamo. Jedino tako nikad nismo ja sami sebi krivi.

I zato, zbog ja sjaja, u životnom ja svijest krugu mi glumimo ravnodušnost ili zainteresiranost, empatičnost ili oholost, zaljubljenost ili mržnju, čak i hrabrost.

I možemo glumili više ili manje, kako nam se čini da je bolje jer svaka gluma je ponašanje koje proizlazi iz „ja“, a koje onda, iluzorno, ja pravedno nepravedno pretvaramo u nepostojeće mi pravedno nepravedno. Nepostojeće, jer ja stvarnost izgleda samo ja meni i nikome ja drugome više, ali baš nikome, uistinu stvarno.

I očigledno postoji dobar razlog zašto je svijest neovisna o ja njegovom veličanstvu ispod ljuske. Stvarnost je ono što ja osjećamo, onako kako nam stvarno je, a to se događa u nama, dakle, najsjajni sjaj nije izglancan površinski sjaj.

I Očito je da u stvarnosti nije onako kako nam ja kaže da je, dakle u stvarnosti nije točno da je netočno netočno točno, niti da je točno točno točno. To znači da smo baš svi i veliki i mali i meštri i ne meštri obični kreteni kad o stvarnosti mislimo kao o nekoj pravoj pravcatoj nepravdi, tj. nepravdi nekoga prema ja sebi. Smo svi jadni k'o i mali Kalimero.

Zaista, Veliki meštar naše sljedbe ne znači „nekome stvarno veliki meštar“ već znači „ja sebi Veliki meštar“.

A takav meštar nije velik.

Pospremio ju je na kraj registratora tajni sljedbe velikoga Kalimera. Dan potom, na miru je popio svoj smuti, zaspao, sanjao najljepše događaje u svome životu i nije se probudio. Nije nikada ni vidio žičaru u Baden Badenu, jednostavno nije stigao, kako se kaže, vrijeme ga pregazilo.

Nesta sjaja njegovog jaja, a osta raja i obična graja.

BADEN BADEN

Bilo je to mjesto za skijanje s poznatom četverosedožnicom.

Baden Baden je kasnije progutao cijeli niz drugih što velikih a malih, što malih a većih raznih ja meštara, ja poglavica, ja robova, ja kmetova, ja namjesnika, ja vitezova, ja zastupnika, ja radnika.

Gutao je sve do jednom, dok u se skoroj budućnosti, Zagor nije nasmijao i rekao: „*e moj Kalimero, kokice, kikiriki, kukuriku, zanimacija, doviđenja*“.

I tako svijet posta opet zbilja živ, šuma zelena, nebo plavo, mora čista, posloženo da sve blista.

Sve u krug, stari zavjet, novi zavjet, vrijeme i nevrjeme. Sve dođe k'o As na desetku.

Izvršavao se program tajnog koda s varijablama tko lii što, koga čega ima ili nema, komu ili čemu i s kim ili čim.

A jedina konstanta je Kalimerov vokativ: „*Slavonijo zlatna ti si, oj Zagore slavan li si, volim jako svoje jaje, to mi jaje sjaja daje*“